

Femeia

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

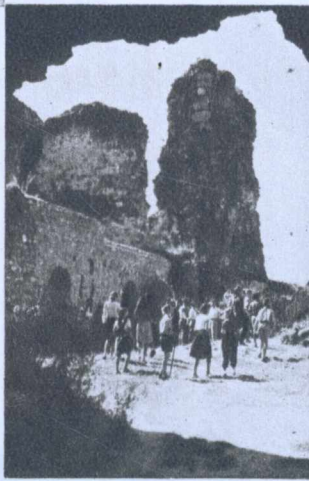
BALOANE, BALOANE
COLORATE... ȘI ELE,
CA ȘI MINE, IUBESC
SENINUL, ZBORUL
SPRE ÎNĂLȚIMILE
A L B A S T R E...

Am vizitat și patria prietenilor bulgari. Înghetața lor e tot atât de bună ca și a noastră... numai că nu-i pe băi

Acum în vacanță ai prilejul să admiri podoabele cu care natura a gătit țara noastră

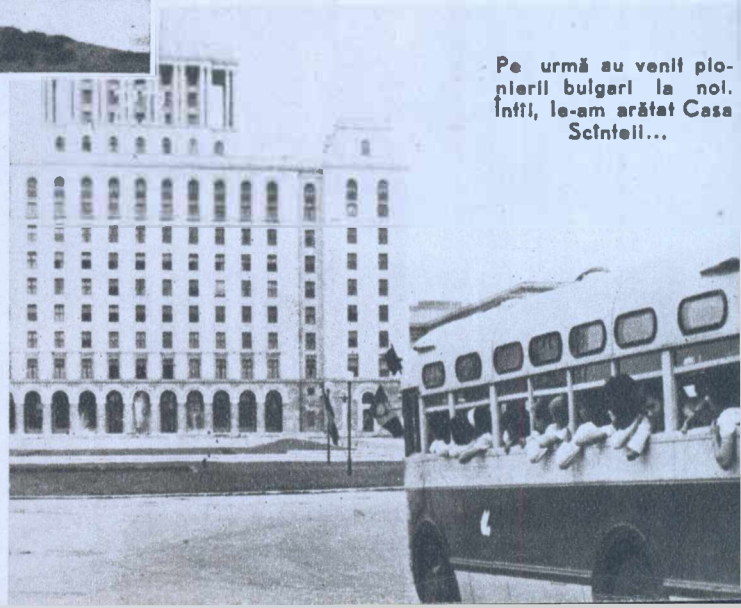

Dacă ai învățat limba rusă, te descurci și pe bulgărește

VACANȚE PIONEREȘTI

La Sistov, în Bulgaria noi, pionerii români, am jucat și am cântat: ...Jocul ăsta e minunat... Jucă-o fată și un băiat...

Pe urmă au venit pionierii bulgari la noi. Întâi, le-am arătat Casa Sctinel...

Femeia

Anul X Nr. 6 iunie 1957

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ ȘI
CULTURALĂ EDITATĂ DE COMITETUL
FEMEILOR DEMOCRATE DIN R. P. R.

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR:

ÎNTÎLNIRE CU NAZIM HIKMET
de Sanda Faur
DECADA R. S. F. S. R.
Comori ale artei ruse
NEAJUNSURI MICI, NECAZURI MARI
note dintr-un G. A. S. de Ana Gavrilă
ÎN MIJLOCUL TORCĂTOARELOR
reportaj de Olimpia Chiriță

VEȘTI DE LA CORESPONDENȚELE
NOASTRE
2 PAGINI PENTRU CEI MICI
ANCHETA
schită de E. Moraru
MODĂ PENTRU COPII
Supliment — Tipar

COPIII NOȘTRI-VIITORUL NOSTRU

de LUCIA DEMETRIUS

Vedem în copil un univers întreg de posibilități, de năzuințe, de valori în germene, pentru cruțarea și dezvoltarea cărora nici o luptă nu e grea. Vedem în copil omenirea de mâine, pentru desăvârșirea căreia trudim noi, acea omenire mai frumoasă și mai bună decât cea de azi, vedem pe cel care se va bucura de rodul mîinilor și al minții noastre, pe cel care va culege semințele după ce va mîncea rodul și le va semăna, și le va îngriji, ca să scoată la rîndul lui roade și mai frumoase. Copilul acesta, mic azi, cu mînuțe de puf, cu piciorușe grăsuțe și netoate, care se împiedică unul pe altul la mers, cu ochi transparenți, care plîng și rîd atît de ușor, sau ăstălalț, mai măricel, care vine acasă cu genunchii zdreliți, cu sufletul la gură să ne povestească cum s-a agățat zmeul într-un copac și cum nu știe ce să facă în fața unei asemenea nenorociri, pe care îl consolăm atît de ușor cu un măr sau două bomboane, dar pe care îl auzim seara suspinînd înfundat, sub abajurul lămpii la care citește, pentru că pe iepurașul din poveste l-a prins vulpea, copilul acesta care atîrnă întreg, cu toată viața lui, de puterea și dragostea noastră, mâine va fi mînuitorul mașinilor, al electricității, al forței atomice, va fi plugarul, chirurgul, pictorul viitorului.

Omul își dorește veșnicia și lucrează în numele ei, iar copilul reprezintă etapele veșniciei. Nimeni n-ar trudi dacă ar socoti că ceea ce face el azi se va dărîna nu la noapte, ca mănăstirea meșterului Manole, dar o dată cu moartea lui. Fiecare făptură conștientă năzuiește la eternitate, pentru ca ceea ce făurește sau creează ea, adică ceea ce e mai bun

în ea, să nu piară. Misticismul așază această eternitate dincolo de marginile lumii cunoscute; concepția științifică o așază în orbita lumii reale, palpabile. Nemurirea noastră sînt copiii noștri. Viața noastră după moarte sînt copiii noștri, sînt copiii copiilor noștri, toți copiii din lume. Prin ei ne proiectăm în viitor și ne bucurăm, încă multe veșuri după ce am pierit, de frumusețea lumii, de frumusețea și de progresul înfăptuirilor omenești.

Pentru ca veșnicia noastră să fie o realitate și pentru ca ea să se împlinească în fiii noștri, trebuie să luptăm necurmat pentru o viață mai bună și pentru pace. Pentru ca pe chipurile rotunde și rumene ale copiilor noștri să nu se ivească zbîrciturile premature ale foamei, ale spaimii, ale durerii, trebuie să întărim lagărul socialist și pacea lumii.

Pentru ca risul șineilor noștri să răsunе mereu limpede, trebuie să fim deplin conștienți de răspunderea noastră în marea

Cîteva cifre care vorbesc, mai mult decât cuvintele, despre dragostea și grija părintească de care se bucură copiii din partea partidului și a statului nostru, a întregului nostru popor:

În 1957 pentru ajutorul familial de stat și alocația pentru copii s-a repartizat suma de 4 miliard 255 milioane lei față de 374.000.000 în 1951 — 1955.

Pe cuprinsul țării noastre funcționează 15.926 de școli, în care învață 1.784.248 de elevi.

Față de 1949, numărul dispensarelor de pediatrie a crescut cu 1.071,8%. În 1954, numărul paturilor din sanatoriile de copii a crescut cu 145,9% față de 1948.

Față de 1948, numărul locurilor în creșe a crescut cu 527,5%, iar în cămine cu 658,9%.

luptă care se dă azi între apărătorii păcii și dușmanii ei.

Nu e nevoie să fii neapărat mamă și nici măcar femeie; e destul să fii om ca să pricepi imensa necesitate de a apăra copiii lumii. Ce fel de viață e aceea care nu cuprinde în ea nevoia de a ocroti, de a se dărui? O viață stearpă de buruiană nevrednică. Ce fel de oameni sînt aceia

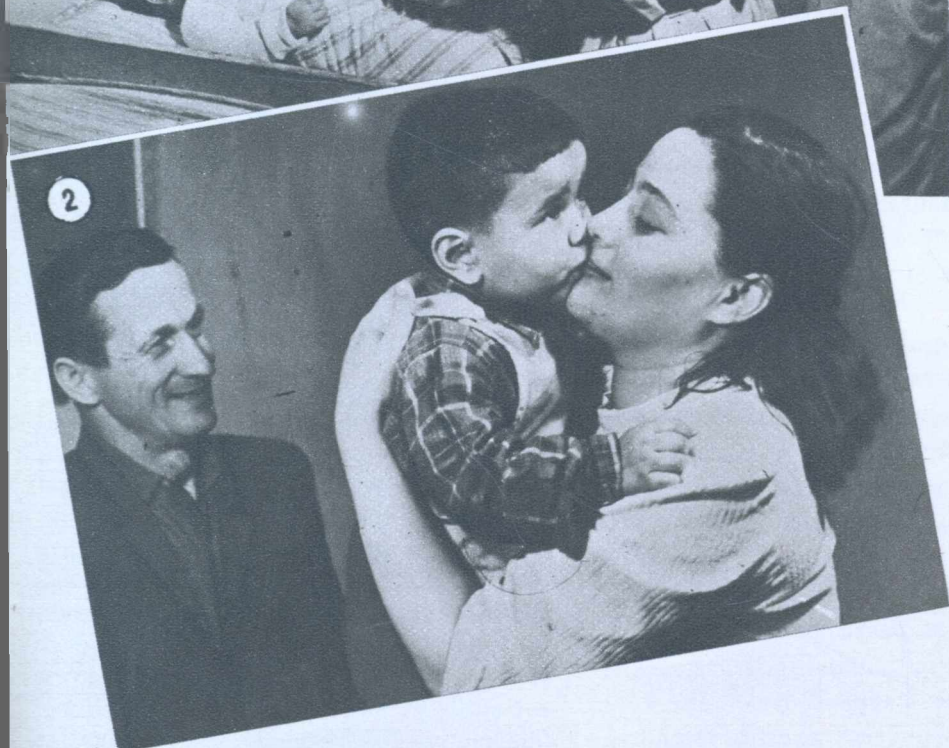
care nu se gîndesc cînd așază baze militare și atomice în diverse puncte ale globului la viețile copiilor și la omenirea de mâine? Oameni care au pierdut însăși esența omenească și nu-și dau seama cum ar dormi ei înșiși dacă și-ar așterne așa cum visează.

Din fericire, însă, pînă și popoarele din cele mai războinice state nădăjduiesc și luptă pentru ca război să nu fie; adică popoarele au păstrat omenie, căldură, înțelapeiune, gingășie. Ele luptă în multe

părți de pe glob în libertate, în altele, surd și continuu împotriva așfătorilor la război. Iar Ziua copilului — ca și Ziua femeii, Ziua internațională a muncii — e un simbol deschis al marii lor dorințe de a lupta pentru viață, împotriva morții, pen-

tru frumusețea, pentru noblețea, pentru veșnicia omului.

În patria noastră, ea și în celelalte țări din lagărul socialist, această zi adună în ea semnificațiile tuturor năzuințelor noastre, ale voinței noastre puternice și ale uriașei omenii care e în noi și pentru a cărei înstăpînire în toată lumea luptăm.

Pentru ei

Sus pe scară, mesterul zugrav cîntă încetșor, Stropii ca laptele i-au împiștruiat fata, iar pe salopeta lui sînt desenate, ca într-un atlas, văi verzi, dealuri cafenii, oceane albastre sau șesuri galbene. E minunat mesterul zugrav!

Un pic în nădrăgei de finet vărgat îl prioește din prag uimit, cu degetul în gură. El știe că aci, în sala unde se zugrăvește, n-are voie să intre. Dar ispita e prea mare. Fluieratul vesel al zugraului e prea ademenitor. Și picitul a uitat de toate regulile disciplinei și a intrat. Așa s-a legat prietenia între iscusitul zugrav și Sănducu, unul din micii locatari ai Casei copilului din orașul Piatra Neamț.

★

În acest oraș, în această căsuță locuită de pitici, se desfășoară din caierul multor inimi calde raze nevăzute, ce se prind, se adună și urzesc laolaltă năframa albă, netedă și caldă a leagănelui de copil.

Cu modestie, femeile gospodine, muncitoare, alină setea de căldură, de alintare și dragoste a micilor copii.

Și iată cum, pe vreme ploioasă sau sub dogoarea soarelui de jar, femeile din comitetul de sprijin al casei copilului,

mînate de acel simțămînt tainic, de a ocroti puii mici, de a-i mîngîia, a-i ajuta, se apleacă peste pătucurile albe, răspunzînd surisului cu suris. Maldăre de hăinuțe, botosei și bonete sînt cusute de aceste zine bune.

Și sînt atîtea de făcut!

★

— Mamaaa, mămicăaaa!...

Femeia tînără a tresărit. Două mînușe mici stăteau întinse spre ea. Doi ochi, licăr de smoală, o priveau: „Mamă... mămică...” Femeia a deschis brațele moi ca un leagăn și a prins în ele un pui mic de om, părăsit de cine știe cine, odată, de mult, pe malul unei ripe. Și așa, Sănducu are acum o familie. „Mama”, femeia din comitetul de sprijin, care l-a îndrăgît pe dată, e ospătară, iar „tata” e însuși zugraful cel colorat de pe scară.

Alina ALMAȘU

Pentru ei muncesc cu dragoste și înfiativă, femeile din orașul Piatra Neamț.

1. La „Școala mamei”. Sora Ana Bogza predă lecția practică: înfășurarea copilului. La lecție asistă și tovarășa dr. Virginia Botezatu

2. Sănducu are acum o mămică și un tătic

3. Elena Bigu, Elena Chiroiu și Maria Zaharia, cîteva din membrele comisiei de femei, în biroul lor

4. Doctorul Vladimir Budescu la cursul sanitaro-pedagogic de la Școala mixtă nr. 4 din P. Neamț

5. Cu dragoste de mamă, membrele comitetului de sprijin se îngrijesc de micii locatari ai casei copilului

„BUNICULE, DE CE AI LĂSAT MATA PE ÎMPĂRAT SĂ-ȘI ALUNGE FATA?”

...„Ia, fă-te mai încoa, nesocotito, să ne înțelegem la cuvinte. N-auziși tu pe surorile tale cele mai mari cu ce fel de dragoste mă iubesc ele? Cum nu te-ai luat după dînsele ca să-mi spui câtă dragoste dulce ai și tu către tatăl tău?... Să te duci de la mine, cu sarea ta cu tot... Să te duci de la mine, fată nerușinată ce ești, să nu-ți mai aud de nume.”

Nicușor ascultă atent povestea pe care i-o citește măicuța lui. Se încrunță, abia se ține să nu izbucnească în plîns. Lacrimile i se preling pe obraz, una i s-a oprit în vârful nasului.

— De ce împăratul a gonit din casa lui pe fata cea mică? pentru că mîncărurile nu-s bune fără sare. De ce?

— Ascultă, Nicușor, basmul, ascultă-l tot, i-a spus mama sa mîngîindu-l.

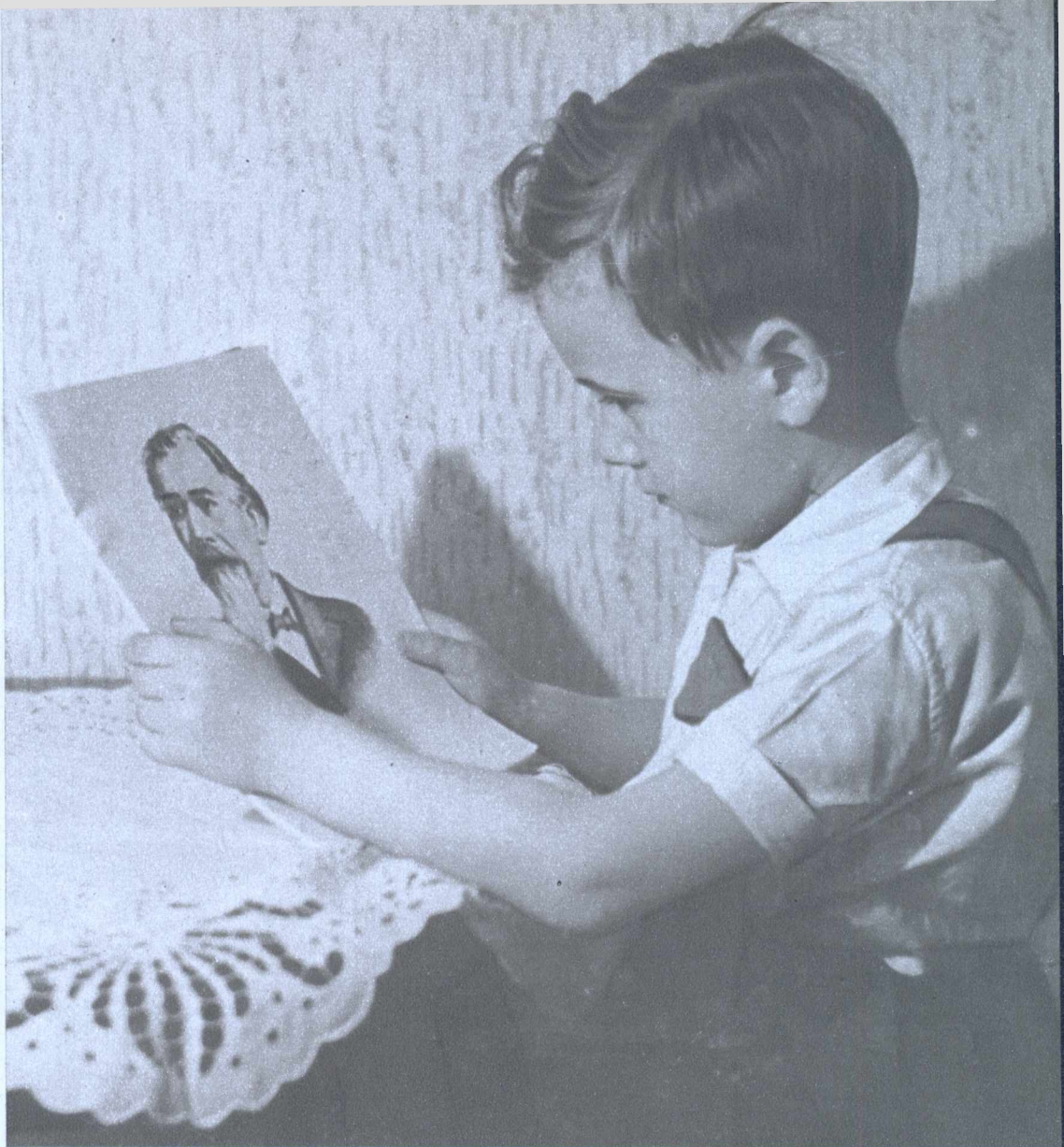
Și povestirea se continuă domol, cu glas cald. Nicușor e cu ochii țintă la mama sa. Îi soarbe fiecare cuvînt. Participă cu întreaga lui ființă la toate momentele povestirii. Se încrunță, rîde pe înfundate sau se încrunță și, în sfîrșit, se întorează.

Basmul s-a terminat, iar mama lui Nicușor îi amintește că are și alte treburi, pentru că el ar voi-o numai lîngă el, să-i povestească mereu.

Nicușor ar sta neclintit o zi întreagă să asculte povești, chiar de joacă ar uita.

Totuși mama iese din cameră, lăsîndu-l singur.

„Sarea în bucate” de Petre Ispirescu

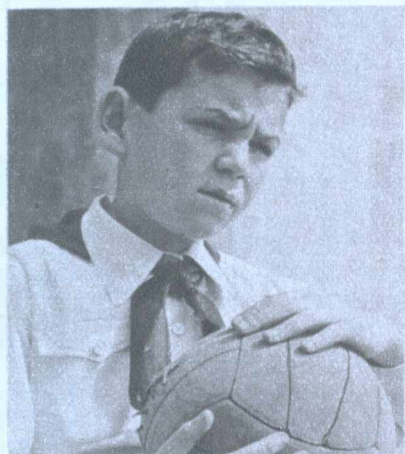
Nicușor Ispirescu de 4 ani, strănepotul scriitorului Petre Ispirescu, ultimul descendent care-i poartă numele

E liniște în camera unde e Nicușor. Deodată mama îl aude vorbind. Cu cine e Nicușor? Deschide ușor ușa.

Pe același scaun, la masă, cum îl lăsase mama, Nicușor e cu fotografia străbunicului său în mînă și-i vorbește:

— Bunicule, de ce ai lăsat mata pe împărat să alunge din casa lui pe fata cea mică? Nu știi că mîncărurile sînt bune cu sare, nu cu miere și zahăr?

Georgeta LUCULESCU - PETRESCU

Vladimir Gheordunescu, unul din semnatari, pare că ne spune: ce folos că am mîngoe?

AVEM SAU NU DREPTUL SĂ NE JUCĂM?

Dragi tovarăși,

Noi, micii cetățeni, pionieri și școlari, chiar și „puștii” de la grădinița, credem că avem dreptul să ne jucăm (după ce ne-am făcut lecțiile). Strada noastră ne oferă toate condițiile ca să ne jucăm în voie: este asfaltată și ferită de circulație mare. Numai că stîm în conflict cu locuitorii străzii, care se plîng că nu-i lăsam să se odihnească, ceea ce este foarte adevărat. Se mai plîng că le spargem geamurile. Și asta se întîmplă cîteodată, dar nu o facem intenționat și nici nu avem timp să ne cerem iertare, căci stîm luași la goană cu ciomege, apă și înjurături. Să vă spună artistul poporului, pictorul Iser, singurul nostru prieten de pe stradă, cîte pătimim.

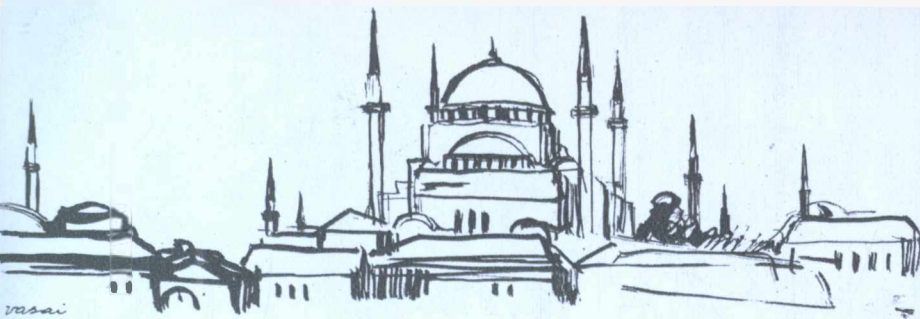
În apropierea străzii noastre este un teren foarte bun pentru toate sporturile. A și fost de altfel teren sportiv, pînă într-o zi cînd a fost ocupat de sfatul popular rațional. Pe el au fost depozitate fevi pe care le mîncă rugina.

Noi vă întrebăm: avem sau nu dreptul să ne jucăm? Și chiar dacă stîm zgomotoși (și cum putem fi oare altfel?), este frumos să fim înjurași și siliși să facem duș fără voie? Noi nu uităm că școala ne învață să fim respectuoși cu cei mari, și cei mai mulți dintre noi nu uităm că stîm pionieri. Cerem însă să ni se îngăduie să ne jucăm. Iar pe dumneavoastră vă rugăm să cereți sfatului popular să ne elibereze terenul. Părinții noștri ne-au promis că ne vor ajuta să-l amenajăm.

Așteptăm și vă rugăm să ne răspundeți.

Vă dorim spor la muncă!

Gheordunescu Vladimir Șc. mixtă 124, cl. a VII-a B., Vasiliu Lucian cl. I. D., Mihăescu Aurelia cl. a VII-a A., Gheordunescu Mariana cl. a II-a A., Gheordunescu Mircea cl. a IV-a C., Apalaghie Gheorghe cl. a II-a B. Șc. elementară, Nicolae Bregoveanu cl. I. B., Stein Johny cl. a VI-a C., Bregoveanu Sleave cl. a II-a B., Catina Mihai cl. a II-a A., Cristina Dich cl. I A., Vasile Ionel cl. a V-a C., Mamamali Cătălin cl. a V-a A., Mircea Gîrnighian cl. a V-a C., Vasiliu Eugen cl. a IX-a C., Vianu Andrei cl. a V-a B.

Intâlnire cu

NAZIM

Hikmet

Scrisoare

*E minunat să mă gândesc la tine
trecînd prin larva morții și-a izbînzii,
să mă gândesc la tine fiind în închisoare,
cînd am trecut de patruzeci de ani.
E minunat să mă gândesc la tine,
la mîna ta uitată pe-o margine de stofă-
albastră,*

*să văd în părul tău
cum strălucește, moale și falnic,
Istanbulul.*

*E parcă-n mine un alt om,
adîncă ieraticire de-a-mi fi dragă.*

*E minunat să mă gândesc la tine,
să scriu pentru tine,
să te privesc, culcat pe spate,
aicea în celula mea.
Să-mi vină în minte
o vorbă spusă într-o zi în oreo împre-
jurare.*

*Și nu chiar vorba spusă-atunci de tine,
ci, mai ales,
puterea de a cuprinde-n ea o lume-
ntreagă.*

*E minunat să mă gândesc la tine.
Și-ăș orea acuma să-ți cioclesc ceoa,
să-ți fac poate-o casetă, un inel,
să ție trei metri de mătase
și dintr-o dată,
sculîndu-mă-n picioare,
s-alerg pîn-la zăbrelele ferestrei,
să mă lipesc de ele,
să strig de-acolo către cerul albastru al
libertății
tot ceea ce scrisesem pentru tine.*

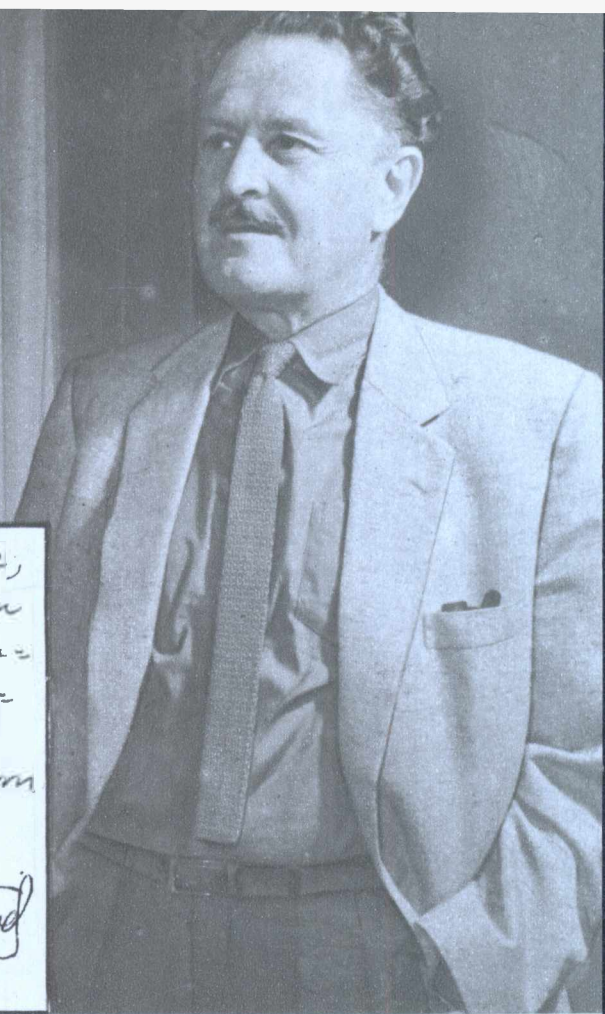
*E minunat să mă gândesc la tine,
trecînd prin larva morții și-a izbînzii,
să mă gândesc la tine fiind în închisoare,
cînd am trecut de patruzeci de ani.*

În romînește de Virgil TEODORESCU

(Din ciclul Scrisori și poeme)

*Bir oğlum var,
bir kızım olsun
isterdim, kadem-
lere bu erkek-
lerden daha
yigit soyduğum
için.*

*Nazim Hikmet
1957*

Rîndurile de mai jos, pornite cu buna intenție de a vă relata un interviu, vă vor povesti o istorioară. O istorioară despre o mamă. Mi-a fost povestită special pentru dv., cititoarele „Femeii”, de către Nazim Hikmet, într-una din zilele ospetiei sale în țara noastră. Presentările nu mai sînt utile — cred — în cazul de față: versurile marelui poet turc comunist, îndrăgostit de libertate și căruia oficialitatea turcă i-a plătit această dragoste cu prețul amar a 17 ani de temniță, ne-au făcut cunoscut autorul lor cu mult înaintea prezenței sale în mijlocul nostru. Nu vă voi vorbi deci despre el, cotidienele au făcut aceasta la timpul său, ci vă voi împărtăși ceea ce a povestit el. Vorbea cu acea simplitate și căldură care te învăluie întotdeauna în preajma scriitorului, și mă străduiam pe furiș să-mi notez spusele sale într-un carnetel. Nazim Hikmet mă prevenise: „Nu-i nevoie să-ți însemnezi; vom face un interviu fără întrebări și fără răspunsuri. Iți voi istorisi ceva despre o mamă. Despre mama mea.

Itată ce mi-a povestit Nazim Hikmet:

— Dacă nu mă înșel, lucrurile s-au petrecut în cel de-al treisprezecelea an al meu de închisoare. Da, exact, era în vremea cînd începuse deja mișcarea mondială de protest împotriva întemnițării mele. Pe străzile Istanbulului s-a petrecut atunci o întîmplare unică în istoria Turciei. Repet, unică în felul ei. O femeie bătrînă de peste 70 de ani, aproape oarbă, purtînd în jurul chipului tradiționalul

văl, a ieșit să manifesteze singură, în centrul orașului, purtînd în brațele-i vestejite o placardă. Pe aceasta scrisese, cu propria-i mînă: „Eliberați-mi fiul!”. La început oamenii au privit-o ca pe o curiozitate ciudată: o femeie — și încă o femeie turcă, din generația celor ce nu priveau oamenii cu chipul dezvelit — să organizeze, de una singură, o manifestație publică! Ea a început să le vorbească. Mi-au povestit tovarășii că peste o oră se formase o asemenea uriașă coloană în spatele ei, încît circulația a fost întreruptă. Apoi, la rîspîntia unor străzi, bătrîna s-a oprit, a scos un caiet și a cerut oamenilor să semneze pentru eliberarea fiului ei. Patru ore cît a stat acolo, cetățenii au făcut gardă în jurul ei, astfel încît poliția nu a fost în stare să o îndepărteze. A revenit și a doua zi: în caietul ei se adunaseră aproape 10.000 de semnături! Și oamenii aceia — oameni de pe stradă, dintre care puțini ar fi putut fi bănuți de opinii comuniste — au adăugat semnăturii și adresa lor, pentru ca să se știe, să se vadă că el, cutare și cutare învățător, muncitor sau meseriaș cere ca fiul acestei bătrîne să fie eliberat. Ați înțeles cred că bătrîna era mama mea. Și această bătrînă maroă a fost în stare, atunci cînd eu am făcut cele 17 zile de grevă a foamei, să facă și ea greva foamei! Imaginați-vă: a mers la moschee și nu a mai părăsit-o cele 3—4 zile cît a rezistat la grevă...

Nu mai știu ce se întîmplă astăzi cu mama.

Șalcie plîngătoare

de NAZIM HIKMET

*In oglinzile-i albastre, apa sălcii oglindea.
Plîngătoare sălcii sure pletele-și scaldau în ea.
Cu strălucitoare săbii ce loveau în crengi anume,
Roșii călăreți, în zare, se duceau spre soare-apune.
Dar de-odată,*

*ca un vultur greu în aripă lovit
De pe calul lui în goană un ostaș s-a prăbușit!
N-a strigat, n-a spus o vorbă,
celor ce piereau în zare!
Trist plîngînd, privea doar praful
ridicat în fuga mare.
Ce păcat! Ah, ce păcat,
că pe coama înspumată,
niciodată, aplecat
n-o mai sta el
niciodată!*

*Sabia-i fulgerătoare
nu va mai lovi avan
albe gârzi,
nici alți dușmani!*

*El încet, mocnit, se stinge, troyutul de mult s-a dus!
Cai și călăreți trecură, toți de-a valma, spre apus!
Călăreții, călăreții, roșii, vajnici călăreți,
cailor lor sînt vînt de stepă, furtunatici și semeți!
Caii — aripi mari de vînturi prinse-n cavalcada grea!...
Caii lor sînt vînt de stepă.
Caii...
Ca...*

*Dar acum ostașul roșu nu mai trece galopînd!
Liniștită, apa tace ca o gură de mormînt.
Umbră sălciiilor parcă s-a cernit de zeci de ori,
primprejur mai stins e focul de culori, zburcînt în flori.
Negurile se tîrîră peste ochii de cicoare
cu mîhnire -nvăluindu-i șalcia cea plîngătoare.
Șalcie, tu nu mai plînge, nu te mai mîhni așa,
și-n oglinda neagră a apei mîini pe piept
nu-ncrucișă!
Nu-ncrucișă!
și nu oșta!*

În romînește de ION BRAD

Nu mi se scrie nimic din Turcia despre ea, dar însăși tăcerea asta face să mi se strîngă inima. Oricum, a fost o femeie strașnică toată viața ei. La 50 de ani a plecat la Paris să studieze pictura. Într-aga ei tinerețe tînjise după aceasta, dar o asemenea călătorie ar fi fost privită ca o enormitate în societatea turcă a vremii. Cînd a avut însă posibilitatea, nu a ezitat nici un moment. Aproape oarbă, ea desena încă cu pasiune, cu încăpăținare. Și încă un amănunt, de natură familială de astă dată: cînd cea de-a doua soție a tatălui meu a avut doi copii, mama s-a fotografiat cu ei și mi-a trimis o poză pe spatele căreia scrisese: „Iubește-i. Sînt frații tăi“.

Am să vă mai spun ceva, sau mai bine zis am să vă fac o mărturisire. O mărturisire pe care mă simt dator să o fac în fața oricărei mame, în fața Mamei cu majusculă. A existat în viața mea un moment cînd am încercat o umilință cumplită, cînd mi-a fost rușine de mine, de faptul că sînt bărbat: atunci cînd soția mea a născut. Stăteam în fața ușii, știam că ea suferă îngrozitor, fără a scoate nici cel mai mic geamăt, și mă simțeam neputincios, netrebnic, mărunț: o femeie aducea pe lume un om nou, crea viața și eu — un bărbat — nu puteam decît să mă plimb ca un leu furios în cușcă, să spumeg în fața incapacității mele, a fatalei mele pasivități. Am jurat atunci că va trebui să răsplătesc soției mele această mare și eroică faptă a ei.

Și m-am hotărît — vă rog să nu rîdeți — ca eu să spăl întotdeauna lenjeria fiului meu, pentru ca măcar în felul acesta să-mi ajut nevasta. Nu a fost prea ușor, trebuie s-o recunosc, mai ales că nici nu prea mă dovedeam specialist, dar am făcut-o, toate cele trei luni cît am mai rămas în țară. Apoi am fost silit să fug peste hotare și nu mi-am mai revăzut familia. Fiul meu are astăzi 5 ani și eu nu-l cunosc decît din fotografii. E una din „gentilețele“ cu care mă tratează guvernarea țării mele...

Dar pentru că vă vorbește un scriitor, țin să adaug că am detestat întotdeauna literatura eunucă și că cele mai sincere și pline de vibrație pagini literare ale mele au țîșnit din dragostea pentru femeie — femeia mamă, soție, iubită —, pentru patrie. Patria are pentru mine chipul unei femei tinere, respirînd sănătate, vigoare, forță și proșteime.

★

Consider că micii istorisiri și confesiunilor de față nu le mai sînt necesare comentariile ziaristului. Nu le voi adăuga deci. Iar în locul oricărui alt final, vă voi traduce cele câteva cuvinte din facsimilul de mai sus, pe care Nazim Hikmet le-a adresat revistei „Femeia“ :

„Am un fiu, aș fi dorit să am o fiică. Pentru că consider femeile mai puternice decît noi, bărbații.“

Sanda FAUR

Fabrica „Dorobanțul” este așezată la periferia Ploeștiului, la capătul unei străzi pașnice și somnoroase, cu boschete de liliac săltînd peste garduri.

În secția „filatura pieptănată” se torc acele fire subțiri ca pînza de păianjen din care se țes stoffe fine. Bătălia pentru renumele pe care marca fabricii și-l cîștigase odinioară e în toi. Secția cea nouă de selfactoare va decide soarta acestei bătălii.

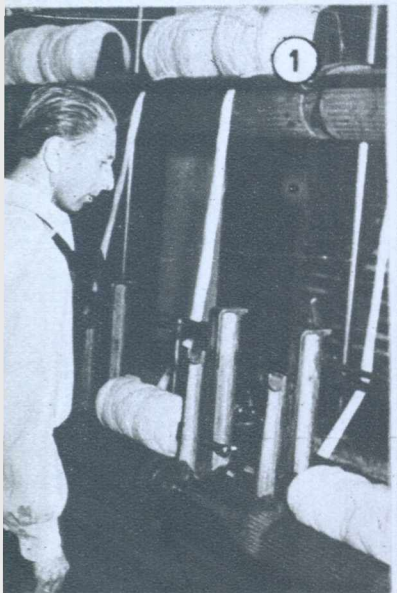
Îl găsesc pe șeful secției, Nicolaie Ghimpel, aplecat deasupra unei mașini. Fiecare fibră de pe fața lui trădează încordarea; „Necazul cel mare — gîndește el cu voce tare — sînt ștreangurile acestea care poartă mașina în sus și-n jos. Se rod prea repede. Ar trebui să le-nvelim în cauciuc...”

— V-ați angajat acum, de curînd, deschid eu vorba, să instalați cel de-al 8-lea selfactor.

— Da, cu prilejul discuțiilor în legătură cu noul sistem de salarizare, precizează el. E gata, și mi-l arată. Acum așteaptă oamenii care să-i dea viață!

Auzisem că în timpul războiului, din cauza bombardamentelor, se prăbușise acoperișul halei în care mă aflam. Selfactoarele fuseseră demontate și puse la adăpost. Fire fine nu s-au mai tors ani de zile la „Dorobanțul”. Se importau.

Acum un an și mai bine, tehnicianul Ghimpel a fost adus de la Timișoara pentru a reînvia vechile mașini. Soția lui, torcătoria pricepută, l-a urmat curînd, cînd primul selfactor fusese instalat. Căci greutatea cea mare abia începuse. Nu se găseau oameni care să te poarte. Și, cei care lucraseră o dată

1. Știi ce necaz e la țesătorie cînd se amestecă „partidele”. Mașina de fals vopsit, transformată dintr-un vechi laminor de către tehnicianul Stanislav Naborski, va înlătura această deficiență

2. Ca să se recupereze o parte din deșeurile căzute la mașinile de preparatii se cheltuiau bani grei. Operația nu se putea realiza de întreprindere. Acum, cu mașina pe care o vedeți, se colectează ușor deșeurile

3. Cele două tinere, Aretina Păvăleanu și Safta Ivașcu, au fost pînă nu de mult dactilografe în birourile fabricii. Acum ele se califică ca țesătoare

la ele pierduseră deprinderea. Trei fete au fost trimise la Timișoara, să-nvețe meseria, ca mai apoi, la rîndu-le, s-o transmită și altora. Dar tot nu-s de ajuns oamenii care s-au calificat. De aceea mai stă încă selfactorul 8.

CU FORȚA NU ȚIN SĂ-ȚI VÎR BANII ÎN BUZUNAR...

Poposesc în mijlocul unei echipe de torcătoare. Conducătoarea lor e Maria Ciobanu, o fată voinică, cu un chip dîrz, rareori luminat de zîmbet. Mostra tocmai pe una din fete: „Cum am plecat de lîngă tine și-ai și încrușat brațele! Se poate?”

Fata dă să răspundă: „Mă doare... în capul pieptului!”

Maria o privește lung. Se vede doar cît de colo că fata n-are nimic. Obrajii îi sînt rumeni și numai mutră de om bolnav n-are.

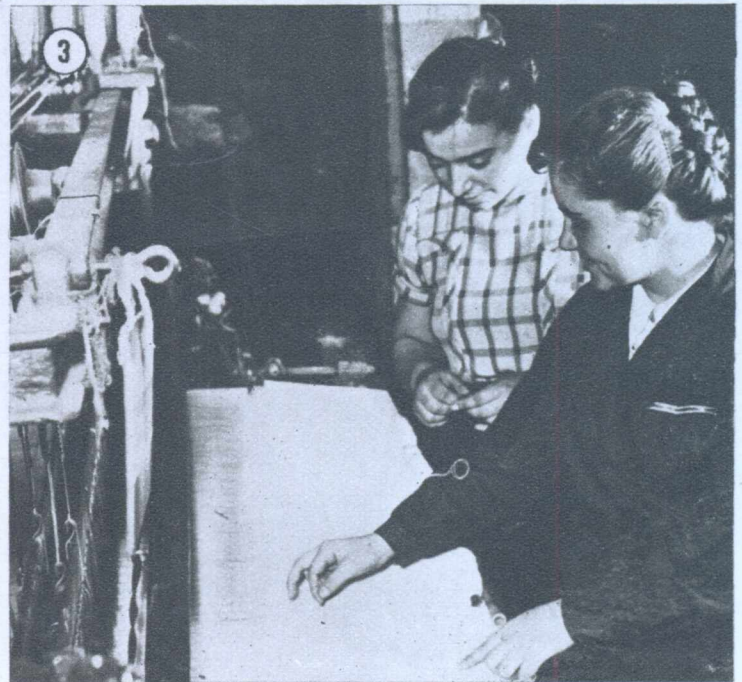
— Cu forța nu țin să-ți vîr banii în buzunar, continuă Maria, tu știi că o să primești după cît muncești!

Se întoarce spre mine și-mi explică: „Pînă acum se plătea în colectiv. O fată lucra mai bine, mai repede, alta mai rău, se mai plimba, dar aceeași parte aveau toate. Acum, cînd am fost consultați în problema sistemului cel nou de salarizare, am cerut ca fiecare să primească partea ce i se cuvine. După cît a muncit și după ce calitate a obținut. Asta mică, Gherghina, e cam leneșă...”

— O să-i pară rău în ziua salariului, o ogoiesc eu pe conducătoare.

— De-ar fi numai atît, n-aș zice nimic, fiindcă merită. Dar vezi c-o ține în loc și pe Aspazia, fata cu care lucrează la selfactor. Aspazia e vrednică. Dacă sînt nevoită să opresc mașina din cauza Gherghinei, asta înseamnă că pierde Aspazia.

S-au umplut țevile. Maria dă fuga și, potrivit în așa fel motorul ca mașina să alunece. Încet, încet, scoate levata.

Maria îmi explică:

Înainte, ca să scoți levată, trebuia să răsucești țevile la vîrf. Firele de sus se stîlceau, nemai-punînd la socoteală numărul de țevi stricate cu care se solda operația. Și știu că e recunoscătoare inovatorului, tov. Ghimpel.

IATĂ AMBITIE!

— Ce spun oamenii de noua salarizare? o întreb pe Maria.
Ea zîmbește.

— Ce să spună! E de la sine înțeles că e mai plăcut să primești mai mult decît dublu față de ce cîștigi. Și în ceea ce privește calitatea sînt sigură că o să avem succese mari. Gîndiți-vă! Normele, așa cum erau ele calculate, te sileau să gonești după realizarea cantitativă a planului. La calitate... de, ne gîndeam, dar, din fugă mare, schiopăta!

— Așa gîndesc și fetele din echipă?

— Sigur că da. Numai că dintr-un început o să meargă mai greu. S-au învățat să alerge după cantitate... și de un nărav scapi anevoie. Or să înțeleagă însă curînd că e în folosul lor să muncească bine. Primele, premierile se vor face de acum țînînd seamă în primul rînd de calitate.

Se ridică grăbită de lîngă mine și strigă unei fete: „Dă la coardă!”

Maria Voica, cea căreia i se adresase, se întoarce îmbufnată:

— Maistrul m-a oprit să mai pun mîna pe motor!

— Dar uite, firele sînt întinse, or să se...

Nu apucă să-și termine șirul vorbei, că firele s-au și rupt. O vreme îi ajută să le lege. Apoi îmi spune, și simt din tonul ei că e îngrijorată: „V-am spus că o să avem mult de lucru cu oamenii. Iată ambiție! Supărată pe mastru, n-a ținut seamă că-și face ei însăși necaz!”

NU NUMAI FIRE SUBȚIRI

Stînd de vorbă cu tinerele torcătoare, mi-am dat seama cît de multă nevoie au de o îndrumare serioasă în viață.

Uite-o pe Livia Hindermayer. Acum se califică. Toți o văd că se plimbă de colo-colo printre mașini, subțirică ca o liană. O și muștră pentru asta. Dar cine a aflat ce-i în inimioara ei, în mîntea ei? O poftesc lîngă mine:

— Nu ți-e dragă munca de la selfactoare? o întreb eu. Mie mi se pare deosebit de interesantă. Și loana Dumitrache spune așa. A fugit de la ringuri încoace. Am auzit că singură te-ai cerut de la preparării, aici!

— Ba da, răspunde Livia nesigură. Dar parcă tot mai mult mi-ar plăcea la... construcții. De fapt, eu am învățat o școală medie de meteorologie...

— Și de ce n-ai rămas meteorolog?

— Era o profesie monotună. În fiecare zi, același lucru... O să mă înscriu la toamnă la facultatea de hidroameliorării...

Livia nu și-a găsit drumul în viață. E tînră de tot și a mai avut și nenorocul de a-și pierde părinții.

Oare colectivul în mijlocul căruia se află, oare tovarășii ei de muncă n-ar trebui să-i țină loc și de familie? S-o ajute să înțeleagă viața, să-i arate că orice meserie e frumoasă, numai cu suflet să fie făcută?!

Livia e utemistă, și organizația din întreprindere ar trebui să-i fie primul și cel mai apropiat sfetnic și prieten.

Nu-mai așa se vor făuri, nu numai fire subțiri ca pînza de păianjen, dar și oameni de nădejde!

Olimpia GHIRIȚĂ

CIT MAI MULTE MAGAZINE „GOSPODINA”

MINISTERUL COMERȚULUI ESTE DISPUS SĂ VINĂ ÎN AJUTORUL CONDUCĂTORILOR DE ÎNTRINDERI

Mă aflu într-una din zilele trecute la magazinul „Gospodina”, cel mai harnic și mai tînăr ajutor al gospodinelor bucureștene. Colțunașii erau gata pregătiți pentru fier, sărmăluțele, așezate straturi, straturi, te imbiau să le cumperi. Șnițele, mititei, pirjoale moldovenești, creier pane încărcau rafturile. „În curînd — mi-a spus responsabilul — gospodinele vor găsi la noi roșii umplute, dovlecei și ardei umpluți, ca și alte mîncăruri de sezon.”

Toate acestea sînt pregătite într-un laborator mare, care ar putea asigura cu preparate tot Bucureștiul. Dar, deocamdată, nu există decît un singur magazin „Gospodina”.

Mi-am amintit atunci de o interesantă propunere a tovarăsei Marieta Radnev, directoarea întreprinderii de stat „Arta modei”, care rînea să înființeze un punct de deservire „Gospodina” pe lîngă întreprinderea pe care o conduce. O fi făcut oare ceva? Și iată-mă la tovarășa Radnev, pe care o găsesc foarte bucuroasă.

— S-a făcut, s-a făcut, mă intim-pină ea.

— Și ce anume ați pregătit pentru deschiderea punctului de deservire „Gospodina”?

— Totul este cît se poate de simplu. Am amenajat o cameră cu un frigider, un cîntar, cîteva rafturi și o masă. Asta este tot. Transportul preparatelor îl face trustul alimentației publice din raionul nostru. Despre nerăbdarea cu care așteaptă lucrătoarele noastre deschiderea acestui centru vă puteți închipui. Și nu le vom lăsa prea mult să aștepte. Peste cîteva zile vor pregăti mîncarea cu preparatele de la centrul „Gospodina” din întreprindere.

Cît de bine ar fi dacă inițiativa directoarei Marieta Radnev ar fi urmată și de ceilalți directori din întreprinderile bucureștene. Ministerul Comerțului este dispus să-i ajute pe toți ca în scurt timp să nu mai existe nici o întreprindere mare, și mai ales acolo unde lucrează femei, fără puncte de deservire „Gospodina”

C. FODOREANU

MILITIANUL

— Nu ești cuminte? Am să te spun milițianului...

Degeaba. Nu prinde. Cel mai bun prieten al copiilor e tocmai milițianul, care stă la poarta unei ambasade de pe strada noastră.

De cîte ori nu i-am văzut, și pe ai mei, și pe ai altora, încurcîndu-i-se printre picioare, trîgîndu-l de marginea vestonului, ascultîndu-l cu gurile căscate, în timp ce el le povestea cum s-a luptat cu bandiții și, bineînțeles, cum i-a răzbit și i-a legat fedeleș.

Am fost chiar martoră a unei scene ciudate. Un băiețel peltic și cu nasul julit îl implora:

— Hai zău, nene, păzeste-mă un pic!

O creangă, doar atîtica...

Milițianul, umflîndu-și fălcile, îl muștra:

— Fugi, mă drace, nici nu te gîndi!

Pelticul insistă:

— Uită-te se mult liliac e la Radovici.

Parcă se cunoaște?

— Și cu ordinea publică cum rămîne, cetățene?, zicea milițianul.

— Da, cu... cu ordinea publică... păi...

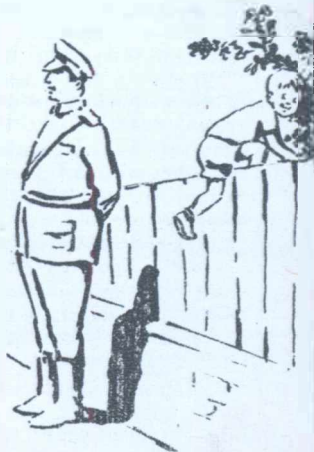
cu ordinea... mă păzești dumneata. Zău, nene!

— Nu văd, n-aud, nu vreau să știu, mai spuse scurt milițianul și îi întoarse spatele. Preș de cîteva minute măsură trotuarul cu pasul lui mare și solemn. Și se silea să nu se uite în urmă-i. Eu îl vedeam cum zîmbește.

Puștiul se cățărase pe gardul curții vecine și rupsesese, cît ai clipi, o crenguță de liliac înflorit. Apoi o zbughi pe sub nasul milițianului fluturînd crenguța.

— Numa' una, țipă el fericit, mulțumesc că m-ai păzit!

Cu ce să-mi mai ameninț copiii?

SILVIA C.

Înmîndu-mi delegația, șeful îmi aminti încă o dată:

— Acolo nu merg treburile bine. Să scotocești totul de-a fir-a-păr.

Și iată-mă acum în orașelul de munte în fața clădirii masive și vechi, pe a cărei firmă stă scris cu litere de-o șchioapă: „Casa de copii“.

Apăsai pe clanța ușii de stejar și mă trezii într-un coridor cu ferestre uriașe. Pașii răsunară pe ciment prelung, trădîndu-mi prezența. În spate auzii vocea unei femei.

— Pe cine căutați?

— Aș dori să vorbesc cu cineva din conducere. Sînt de la minister.

— Îmi pare bine. Sînt directoarea Ileana Scărlătescu, se prezentă ea.

Tare n-aș fi vrut să dau de la început ochii cu ea. Dar acum nu mai aveam încotro.

Cu un gest larg mă pofți în cancelarie. Era o femeie în vîrstă, voinică și naltă. Părul argintiu, împletit în cozi subțirele, îi sta cunună pe cap. Purta o rochie de stofă cafenie de o croială severă, care contrasta cu gulerul alb brodat fin la colțuri.

Îmi făcu semn să șed într-un fotoliu. Dînsa se așeză în fața biroului, așteptînd să-i dau lămuriri. Nu știam cum să încep. Îmi era penibil s-o iau de-a dreptul. În clipa aceea îi invidiam pe colegii care, cum ajung undeva, cer scriptele și-și vîră nasul în hîrtii. În cameră plutea o tăcere apăsătoare. Ne simțeam stîmjenite amîndouă.

— Astăzi ce program aveți? Era o întrebare banală, totuși cu ea am spart gheața.

— Pînă la două am avut cursuri. Acum copiii se odihnesc. Adică ar trebui să se odihnească, se corectă ea. Nu știu ce să mai fac cu ei. Nu se mai satură de joacă.

— Dacă ne-am potrivi după dîșii, i-am lăsa să zburde cît îi ziulica de mare. Datoria noastră însă e să-i strunim.

Directoarea se strîmbă nițel țuguindu-și buzele palide:

— Cîteodată îi strunim prea mult.

Copiii au nevoie și de dragoste — mi-o întoarse Ileana Scărlătescu, și o roșeață puternică îi acoperi obrazul, întinerind-o. Știți! Avem o studentă la Iași, la juridic, izbucni ea. Fata asta mi-a dat multă bătaie de cap... Se opri brusc la jumătatea frazei schimbînd vorba.

— Poate doriți să vizitați dormitoarele? mi se adresă ea oficial rîdîndu-se în același timp în picioare.

„Mă socotea un om cu care nu se poate discuta de la suflet la suflet, îmi spusei în ciudată. Totuși eram curioasă să aflu ce s-a întîmplat cu studenta. S-o fi încurcat fata cu cineva și te pomenești că i-a adus un copil?“ Îmi năzări nu știu de ce prin minte.

— Vom merge mai tîrziu! Povesteți-mi ce necazuri ați avut cu fata.

Ileana Scărlătescu se reaseză. Își sprijini obrazul într-un cot privind visătoare o rază de soare.

„Le iubesc pe toate, dar nu știu de ce la Lizica Poenaru țin mai mult — roști ea cu vocea-i molcomă, odihnitoare. E frumușică și nostimă, cu un născ obraznic pe o față trandafirie încadrată de bucle castanii. Pe cît îi de frumoasă pe atît îi de inteligentă. Fata a crescut la leagăn de la vîrsta de cinci ani, cînd i-a murit mama, o biată spălătoreasă. Eu am cunoscut-o pe Lizica cînd avea 12 ani. În timp ce alți copii se jucau, ea se retrăgea într-un colțșor tainic și citea o cărticică cu povești. Aceasta era lumea ei. Pe noi, pedagogii, ne respecta, dar simțeam că nu avem loc în inima ei. Observasem la dînsa o maturitate prea timpurie și o sensibilitate aproape bolnăvicioasă. La început toate încercările de a mă apropia de ea au dat greș. Cu răbdare am reușit puțin cîte puțin să-i încălzesc sufletul, să-i alung timiditatea. Aș fi vrut să-i țin loc și de mamă, și de prietenă. Stăteam adeseori de vorbă împreună țesînd visuri de viitor. Așa i-am stîrnit ambiția să învețe mai departe. Toată vara anului trecut am stat de capul ei să se pregătească pentru examenele de admitere la universitate. Oh, nici nu vă pot descrie ce-am simțit în clipa cînd am citit rîndurile scurte ale telegramei: «Am reușit». Îmi ziceam mereu «Lizica are să fie cultă, are să-și croiască un drum frumos în viață».

Trecuseră cîteva luni de cînd ne despărțiserăm. Îmi scria rar și puțin. Într-o zi portarul mi-a adus o scrisoare neobișnuit de groasă. Era pe vremea examenelor din sesiunea de iarnă. Cu cît mă confundam în cîit simțeam că-mi îngheață inima. Lizica îmi scria pe un ton cînd disperat, cînd obraznic, că îi pare rău că mi-a urmat sfatul și s-a înscris la facultate, că mai bine se angaja undeva, că pînă la urmă nevoia o s-o împingă la asta.“

Ileana Scărlătescu își căută poșeta. O deschise și scoase un plic albastru.

— Mai păstrez și acum scrisoarea.

Mi-o întinse s-o citească. Era scrisă cu slove mărunte, înghesuite una într-alta, imposibil de descifrat. Înapoindu-i scrisoarea, o rugai pe dînsa să citească. Ileana Scărlătescu sări peste introducere. Citea rar apă-sînd fiecare cuvînt:

„Nici nu vă puteți închipui cît sufăr cînd colegile se duc la reuniuni. Cînd aud larma gălăgioasă a studenților ce așteaptă în holul căminului, inima mă-ndeamnă să alerg pe scări, să mă amestec și eu în mulțimea

aceea veselă, să rîd cu poftă la brațul unui coleg. Dar în aceeași clipă îmi amintesc că Tanța e îmbrăcată cu gust, că Veronica are rochie nouă de stofă verde turcoaz, iar eu port de doi ani o rochie în carouri și aceea demodată“.

— Măi, măi, ce pretenții, comenta eu. Dar directoarea, fără să-mi dea atenție, continuă: „Atunci îmi pier tot cheful și de învățatură, și

de viață. Nu știu dacă dumneavoastră o să mă înțelegeți. Aș vrea să fiu și eu curtată ca celelalte fete, să mă întîlnesc cu colegi, să iubesc și să fiu iubită. Dar cine se uită la mine în halul în care sînt? Sufletul mi-e răscolit, gîndurile-mi zboară aiurea și, ce-i mai rău, nu reușesc deloc să mă concentrez pentru examene. Poate o să cad și nu știu dacă așa n-are să fie mai bine“.

În cancelarie intră o educatoare. Ileana Scărlătescu se opri. Așteptam cu nerăbdare să plece cît mai degrabă să ascult iarăși povestea Lizicăi. În sfîrșit, după ce scotoci prin dulap și-și luă un sul cu hărți, educatoarea părăsi încăperea.

Directoarea vîrî scrisoarea înapoi în geantă.

— Tii, ce domnișoară năzuroasă ați crescut aici!

— Așa am gîndit și eu cînd am primit scrisoarea, mă intreruse Ileana Scărlătescu. M-am infuriat rău de tot. Trăiești în fiecare zi cu un om și cînd ți se pare că-l cunoști mai bine îți dai abia seama că au rămas în sufletul lui o mulțime de ascunzîșuri... Mă uimea cu cîtă ușurință era în stare să lase baltă învățatura.

I-am răspuns imediat, cît ardea focul în mine: „Nu ți-e rușine să te gîndești la fleacuri de astea? Mai departe de lungul nasului nu vezi. Ești tînără, viitorul tău depinde de tine. Așa că te rog să-ți scoți din cap

gărgăunii și să binevoiești să înveți. Nici să nu mai dai ochi cu mine dacă nu iei examenele“.

Nu știu dacă scrisoarea mea a avut efect asupra ei sau din obișnuința de a fi conștiincioasă Lizica a învățat și a trecut examenele.

Cînd a venit în vacanță era foarte rezervată. Mă ocolea. Simțeam că se poartă nedrept cu mine și sufeream din cauza nerecunoștinței ei. Într-o zi n-am mai putut răbda și am chemat-o în cancelarie:

— Spune-mi, Lizico, ce-i cu tine? Hai, deschide-ți sufletul.

— L-am mai deschis o dată și dumneavoastră nu l-ați înțeles. La ce bun să-l mai deschid a doua oară? Să începeți din nou să-mi faceți morală?

— Bine, Lizica, dar tu nu te poți compara cu colegile tale. Iartă-mă că sînt nevoită să-ți spun. Ai să fii luxoasă cînd ai să-ți câștigi singură existența. De ce să jinduiești acum după nyloane și mățăsuri?

Fata a izbucnit atunci într-un plîns amar. Printre hohote abia înțelegeam ce spune.

— Știam că n-o să mă înțelegeți. Nu, nu vreau lux, ar fi o absurditate. Dar uitați-vă la rochia asta! Stă ca un sac pe mine.

Abia atunci m-am uitat pentru prima oară cu alți ochi la ea. Rochia o primise de la noi. Era dintr-o stambă închisă la culoare. Chiar eu cum-părasem stamba, îmi ziceam că se poartă mai bine astfel... Toate fetele din cămin aveau rochii la fel: și Puia, care avea 7 ani, și Lizica, care împlinise 18. Obișnuită cu ea de cînd era o mîină de om, o socoteam în sinea mea o copilă, dar ea era o domnișoară în toată puterea cuvîntului.

Ileana Scărlătescu se întrerupse căutînd ceva printre hîrțile răvășite pe birou. Își așeză ochelarii pe nas, cercetînd atent foaie cu foaie, apoi găsind ceea ce dorise mă chemă lingă dînsa.

— Îl cunoașteți, nu-i așa? Baremul primit de la minister. Ați prevăzut tot ce trebuie să primească un copil începînd cu mîncarea și terminînd cu îmbrăcămîntea. Ce făceam noi? Cumpăram în oraș stambă sau stofă cu valurile și-o dam în atelierul nostru să confecționeze haine de diferite mărimi. Aici am păcătuit noi. Dar puteți să vedeți și o mostră de birocrație de la minister. Poftim aici la capitolul perdele: „la 15 copii o perdea“. E caraghios nu-i așa? Perdelele se prevăd după numărul ferestrelor, nu al copiilor.

Mă simțeam prost, obrajii îmi ardeau. Cine a scos prostia asta cu perdelele? mă întrebam în gînd.

Ileana Scărlătescu oftă încetîșor. Strînse hîrțile, căutînd să facă ordine pe birou.

— Vedeți, baremul nu prevede ce să faci cînd ai o fată de 18 ani și încă studentă. M-am sucit, m-am învîrtit, pînă ce într-o zi m-am dus la contabil și l-am rugat să socotească cît costă îmbrăcămîntea ce i se cuvine Lizicăi. I-am cerut să aprobe suma, s-o ridic de la casierie. N-a vrut. O tot dădea că nu are de gînd să-și pună pielea-n joc. „Dar fricos mai ești, omule, i-am spus. Sînt sau nu directoare? Uite îmi iau eu toată răspunderea“. Ce ciudă am eu pe oameni de ăștia închistați, care nu vor să priceapă nimic, continuă directoarea. Așa a fost și cu cearșafurile. Aveam numai din cele care trebuiau cusute la pătură. Dar știți cum sînt copiii! Se răsucesc, cînd pe o parte, cînd pe alta, le descos și le mototolesc. De mult i-am spus maistrei că aș vrea să facem cearșafuri cu clape și butucniere, așa gospodărește. Ce a mai sărit în sus, cîcă eu risipesc materialul, că la fiecare clapă intră încă un sfert de metru.

Nu-i era ei de asta. Voia să aibă mai puțină bătaie de cap. I-am răspuns, prefăcîndu-mă că nu știu nimic:

„O să facem economie la altele. Slavă domnului avem la ce. Dumneata nu gîndești că fetele astea n-au altă casă, n-au unde să învețe cum se trăiește decît aici, la noi? Ca mîine, poimîine au să plece fiecare cu rostul ei, au să se mărite, și atunci... Vrei să-și coasă cearșafuri la plapumă și să ridă de ele bărbuții?“

Un zîmbet larg lumină fața directoarei și descoperii atunci că avea trăsături frumoase, cu toate că în jurul ochilor și pe frunte se iviseră de mult creșuri mărunte:

Mai totdeauna din ciocnirile astea a ieșit învingător punctul meu de vedere. Pînă la urmă am obținut banii și-am zbughit-o cu Lizica în oraș după cumpărături. Am lăsat-o să-și aleagă ce pofteste. Îmi mai cerea un sfat, dacă-mi place modelul sau culoarea. Pe urmă am dus-o și la croitorie, că dacă-i bal, bal să fie. Lizica radia toată de fericire. Și doar nu-i cumpărasem cine știe ce: doar o bluză albă de poplin, o rochie de vară din șantung de bumbac și material de fustă. În pragul cooperativei m-a rugat timid:

— Lăsați-mă să-mi fac rochia puțin decoltată, că așa se poartă acum.

— Fă-o cum vrei! Eu nu mă mai pricep la modă. Păi nu-i așa? Mie au început să-mi placă culorile închise, ei îi plac cele deschise. La mine îi toamnă, la ea primăvară.

— Dumneavoastră ce părere aveți? Cum trebuia să procedez?

— Așa cum ați procedat! Ileana Scărlătescu se uită țintă în ochii mei.

— Știți ce teamă mi-a fost? oftă ea ușurată.

— Acum, haideți să mergem la copii, îi spusei eu luînd-o de braț.

ELISABETA MORARU

O datorie nobilă și plină de omenie

Pe sub copaci bătrîni de la Șosea se ridică masive, albe, blocurile care alcătuiesc „Casa copilului nr. 1“. Rostul acestei instituții e cunoscut. Sute de copii fără părinți sau ale căror mame sînt grav bolnave și pentru o perioadă nu-și pot crește copiii își găsesc aici cuib cald și ocrotitor.

„Salvați copilul!“

Acest strigăt pe care o inimă de mamă îl înțelege bine se aude ades în camera de gardă. Pruncul, născut sub greutatea normală sau a căruia mamă nu-l poate alăpta, reclamă îngrijiri atente și de fiecare clipă, și-n primul rînd aceea hrană atît de necesară copilului mai ales în primele luni de existență: laptele matern.

Cîtă abnegație, cît devotament din partea medicilor și surorilor pentru a-i îngriji cît mai bine, pentru a-i reda uneori viața! Dar și cîte greutăți! Casa copilului duce o mare lipsă de lapte de mamă și e știut că alimentația artificială e mult mai complicată, iar copilul hrănit astfel este mai ușor predispus îmbolnăvirilor.

E drept că sînt aici cîteva doici care, pe lingă că-și alăptează propriii lor copii, hrănesc și alți copii, lipsiți de această hrană prețioasă. Dar în afara nevoilor interne, vin mereu cereri din afară, de la spitalele de copii, de la mame din oraș care sînt bolnave.

În 1955 a luat ființă pe lingă această instituție un „centru de donare a laptelui matern“. Probabil puține mame au auzit de el, puține cunosc avantajele de care s-ar putea bucura, căci

în clipa de față nici o donatoare externă nu e înscrisă la acest centru.

Dragi mame! Vă topiți de dragoste și duioșie simțînd cum crește pruncul vostru, cum, cu fiecare zi, devine mai rumen, mai dolofan, mai drăgălaș. Stă și în puțința voastră să salvați, să aduceți în obrajii altor copii bujorii sănătății. Ați face o faptă plină de omenie.

În afară de aceasta, societatea recompensează micul vostru sacrificiu. Iată pe scurt în ce constau avantajele pe care le puteți dobîndi:

— un litru de lapte donat se plătește cu 30 de lei; în afară de aceasta, donatoarea primește 100 de lei primă dacă a donat într-un trimestru 40—50 litri de lapte; 150 de lei pentru 50—70 de litri; 200 de lei pentru peste 70 de litri.

O mamă sîndtoasă poate dona ușor 30—50 de litri, alăptînd totodată și propriul ei copil, primînd astfel între 1.000 și 1.500 de lei pe lună.

„Casa copilului nr. 1“ e ușor de găsit. E vizavi de Areul de triumf. Se poate ajunge cu tramvaiele 3, 4, cu autobusul 32 sau cu troleibusul. Centrul de donare e deschis în permanență, ziua și noaptea. Într-o cameră anume, mama se spală, primește un halat special și sub supravegherea unei surori îndeplinește operația propriu-zisă de donare. Laptele se colectează în biberone sterilizate, care se depun apoi în frigider.

Nu întîrziți, dragi mame, de a vizita acest centru!

O. C.

În fabrică

ai de lume

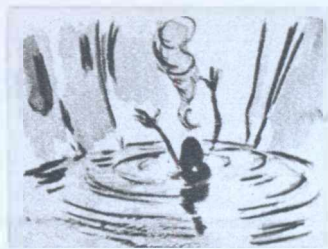
după o povestire
de FRAȚII GRIMM
Desene STEM

Dar stați!... Cineva o privește...
Zăvăla care a pindit-o tot timpul.

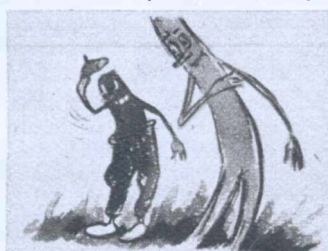
E un pui de cioară care vrea
neapărat să ciugulească bobul așa
mîgînter.

Și tremurînd a stat pînă cînd
paiul a luat foc, s-a rupt, și cărbu-
nele a căzut în apă, unde s-a stîns.

O bătrînica și-a pregătit cu cîte-
va pale și cițiva cărbuni un foc ca
să-și facă o fierțură cu fasole.

Sînt cei doi, paiul și cărbunele,
care-și trag sufletul după atîta aler-
gătura.

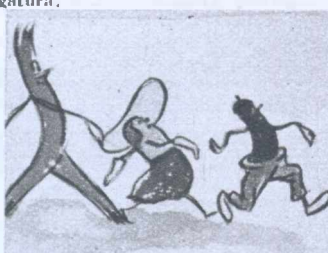
Apoi da s-o-nghita. Paiul se
proptește în plîscul deschis, și fașo-
lea alunecă pe spatele lui.

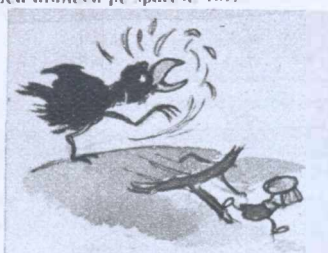
Pe fasole a apucat-o un ris —
mai să-l vină rău și alta nu.

Dar dintre carbuni unul zvic-
nește, pe neașteptate și, fumegînd
încă, o rupe la fugă.

Și pentru că au scapat cu toții
se leagă să rămînă împreună, plecînd
în lumea largă să-și caute norocul.

De acum au scapat... Numai
paiul de cioară se tot chinulește să-și
senoteze paiul din gît.

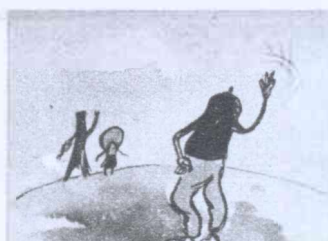
Și a ris atît de mult, pînă cînd
a plesnit.

Din mijlocul paielor aprinse a
sărit un fir de pai și săltînd a por-
nit pe urmele cărbunelui.

Deodată s-a pornit o palade vînt.
Paiul, mai ușor, e în primejdie. Vin-
tul l-a și luat pe sus.

Iatăși cărbunele. „Unde-ai fost?!
se miră el, și cînd află: „Să fi fost
eu, îi arătăm eu...”

Noroc că a trecut pe acolo un
croitor, mîlos din fire, care văzînd-o
s-a apucat s-o coase.

Bătrînica a aruncat în apa clo-
colită cîteva boabe de fasole. Și iată
că una din boabe sare în țără.

Noroc că fasolea l-a prins de
un picior. Dar cărbunele unde-o fi?...
Să fi fugit la adăpost?

Și iar au mai mers o bună bu-
cată de drum, pînă cînd au dat de
o apă. Cum vor trece mai departe?

Dar cum nu avea la el decît
ață neagră, fasolea a rămas de atunci
cu un punct negru.

Iar de aici — sperîta de ceea
ce putea să i se întîmple — cit ai
clipi se face nevăzută.

Da' de unde! se supara car-
bunele. L-a luat și pe el vîntul. No-
roc că s-a prins de ciupercă.

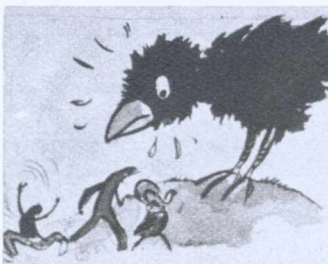
Paiul se întinde, cît e de lung,
între cele două maluri, iar ceilalți
trece peste el ca pe o punte.

Și cum nu-și putea lăsa priete-
nul, fasolea l-a rugat să-l coase și
pe pai.

Fasolea s-a oprit într-o poenită,
unde și-a croit la repezena din
cîteva flori veșmînte.

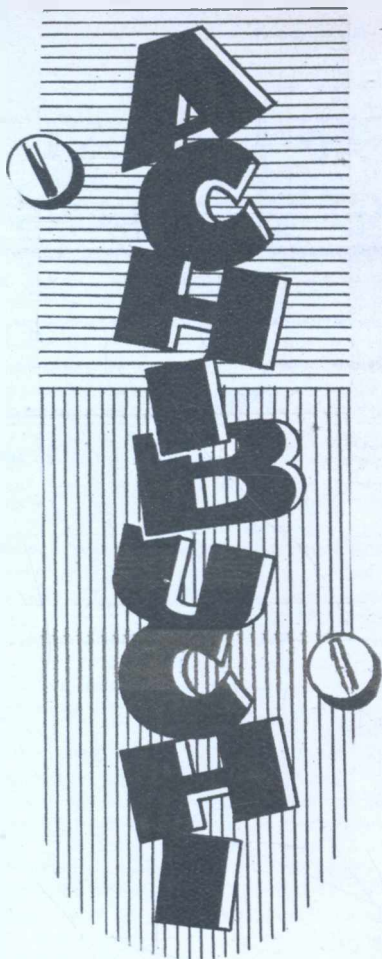
Din nou la drum... E vreun
nou pericol? (Pentru că pe nesim-
țite cărbunele a luat-o la sănătoasă)...

Primul se avîntă cărbunele... La
jumătatea drumului însă l-a prins
frica și n-a mai putut face un pas.

Fasolea și paiul au plecat impreu-
nă mai departe și cine știe dacă și
astăzi nu umblă tot împreună.

A fost odată, ca niciodată, un băiețel pe nume... Achibuchi. Vesel și întru totul fericit era Achibuchi; numai un lucru nu-i plăcea: școala. Avea el și abecedar, și aritmetică, și caiete cu linii, și caiete cu pătrățele frumoase, cu foi netede și înveliș albastru, dar ce folos...

Și mai avea Achibuchi și un... zmeu..., grozăvenie mare! Păi numai cât îl înălța și pînă-l mai alerga, făcîndu-l să zburîie ca un avion, și se lăsa înserarea. Și atunci îl cuprindea pe Achibuchi o moleșală... cu căscat și oftat, că numai de socotit nu-i mai ardea.

Într-o astfel de seară, cînd Achibuchi se întorsese acasă, după ce-și înălțase zmeul o după-amiază întreagă, sta el așa pe scaun în fața mesei, cu capul sprijinit pe mîna și încerca, fără chef, să învețe tabla înmulțirii:

Trei ori unu faac tre... Ahiii!
 3×3 faac, cît fac... fac... of!...
 faac... patru... ba nu... șase...
 of... ah...

De pe scaunul de lîngă sobă, zmeul se uita la el. Am uitat să vă spun că zmeul ăsta grozav avea zugrăvit pe el, cu vopsele colorate, un nas, o gură și doi ochi ca două ouă răscoapte tăiate de-a curmezișul.

Și cum se uita zmeul la Achibuchi și Achibuchi la zmeu, numai ce zmeul își roti deodată ochii, își mișcă buzele și prinse să vorbească în grai omenesc:

— Văd, prietene, că tare te amărăști cu învățătura. Deschide fereastra, prinde-te de sforile mele,

și eu te voi duce în țara unde niciodată nu se învață carte. În țara lui Tîrtie-brlu-împărat.

Achibuchi rămase cu gura căscată. Cum se poate ca un zmeu de hîrtie să vorbească! Ba încă se și mișcă. Uite-l, a sărit pe pervazul ferestrei, și de acolo îl ademenește pe băiat cîntînd:

*In cea țară fără carte,
 Doar de joc mereu ai parte.
 Nici tu școală, socoteală,
 Scris, citit, nici pomeneală.*

— Uraaa! făcu Achibuchi înveselit, zvîrlindu-și cît colo cărțile și caietele. Apoi deschise fereastra, prinse zmeul de sfori și...

— Hai, hai... du-mă, zmeuțule, drăguțule... departe, departe, în cea țară unde nu se învață carte.

Și... zburînd, zmeul se înălță în slavă, purtîndu-l pe Achibuchi printre stele cu coadă, stele fără coadă, luînd-o în cruciș și în curmeziș, și... după o vreme iată-i poposind în împărăția lui Tîrtie-brlu-împărat.

Aflînd străjile împărăției ce și cum e cu ei, cu mare alai îi petrecură către palatele împărătești.

Pe drum, Achibuchi începu a iscodi străjile:

— Spuneți-mi dumneavoastră, școală se află pe aici?

— O, nu, ferit-a sfîntul, spuse o strajă.

— Demult, demult, vorbi cealaltă strajă, a fost un nebun, care s-a apucat să clădească o școală, dar l-a aflat Tîrtie-brlu-împărat și strașnic s-a mîniat. A dat bucium în țară ca toți oamenii să-și lege cîinii și să-i flămînzească 13 zile. Iar în vremea asta a dat poruncă să se învăluiască școala toată în slănină. Cînd totul a fost gata s-au slobozit cîinii flămînziți și au mîncat școala.

Auzind acestea, Achibuchi căzu pe gînduri:

— Dar caiete, cărți aveți?

— Vai de noi, cum poți gîndi așa ceva, se cutremurară străjile. Se vede că nu ești de pe aici, că altfel ai ști ce cumplită urgie împărătească îl lovește pe cel ce ține la sine așa ceva. Vai... vai... vai... bate-te peste gură și zi mai bine: doamne ferește!

Achibuchi se gîndi la cărțile lui de povești, la abecedar, ba încă nu știu cum se făcu, dar chiar și aritmetica-i veni în minte, cu șirurile ei drepte de socoteli mărunte.

Dar ce să mai lungim povestea! Ținîndu-l pe zmeu de mîna, Achibuchi ajunse de se înfățișă împăratului. După ce se ploconi, după rînduiala de acolo, își înălță privirea și rămase uimit de cele ce văzu:

Tîrtie-brlu-împărat stătea pe tronul său înconjurat de un bou, o oaie și un măgar, înveșmîntați toți trei în veșmînte scumpe, aurite.

— Fii binevenit, Achibuchi, îi strigă împăratul.

— Muu, muu... muu... întări boul. Ihaaa... ihaaa... făcu măgarul. Behee... behhee... behăi și oaia.

— Lu... lu... minate împărate, bîgii Achibuchi, pentru ce lași să stea în preajma tronului dobitoacele astea?

— Ohooo..., se minună împăratul! Mare neștiutor ești, băiete, dacă nici atîta lucru nu pricepi. Ei sînt sfinții mei înțelepți.

Și mai uimit, Achibuchi se uită în jur.

— Luminate împărate, pentru ce bătrînii ăștia cu bărbi se... se joacă de-a baba-oarba?! Și... și... bunicile de-a-v-a-și ascunselea... șiiii, și flăcăii ăștia voinici, împărate, joacă leapșa pe ouateleaaa! Sînt nebuni, împărate? Vai! Vai de ei, sărmanii!

— Dragii deei! Cîtu-s de veseli și fără de minte! Așa-i bine. Mintea lor n-a fost „stricată” niciodată

— Guiț, guiț! Iată-mă-s aici, măria ta. Și, clențînind din fălci, se înfățișă dinaintea tronului un porc.

— Uite, Achibuchi, îi zise împăratul. Stai cuminte să te cerceteze nenea porcul. El e doctorul cel mai vestit din țara noastră. Și cel mai învățat. Știe să numere chiar pînă la unu.

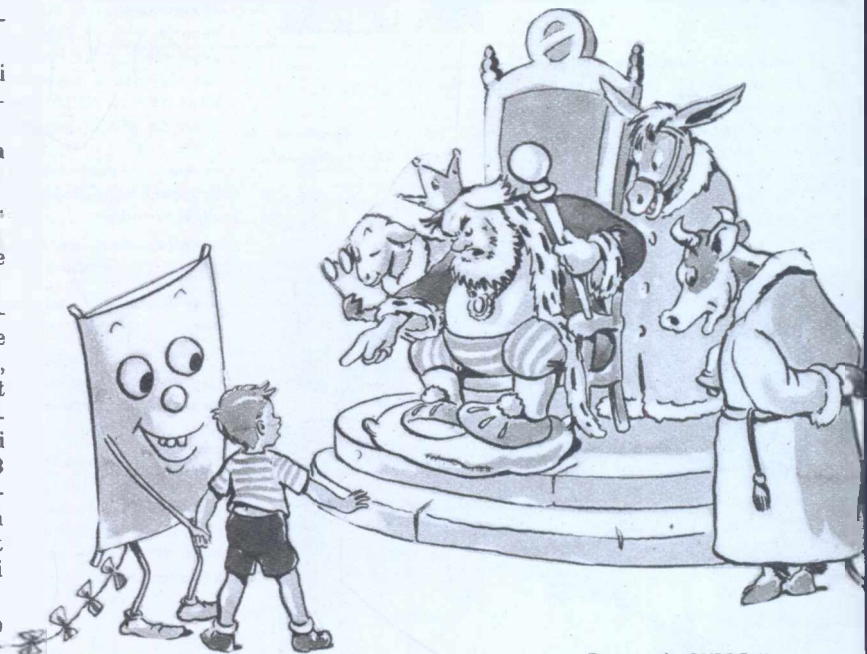
Porcul, grohăind, îl adulmecă pe băiat, îi puse termometrul după ureche și spuse:

— E bolnav, guiț! Rău bolnav, guiț! Să-i faceți o baie de noroi și să-i dați să bea o găleată de lături din cele mai murdare!

— Nu... nu vreau! țipă Achibuchi... nu... nu... hîidea... hîidea de-aici, porcule! Hîidea...

— Străjeri, ordonă Tîrtie-brlu-împărat. Aduceți degrabă frîngii să-l legăm pe băiatul ăsta nebun și să-l scaldăm în lac.

Achibuchi se tăvălea pe jos și

Desen de BURSCHI

de învățătură... ca cei care învață carte... Nu!

— Vai, vai de mine, se înspăimîntă Achibuchi. Eu nu... eu nu vreau să fiu așa. Eu vreau, cînd-o fi mare, să mă fac căpitan de vapor sau aviator sau conducător de locomotivă... nu, nu vreau să rămîn cu mintea mică... nu... nu... vreau să învăț... să citesc...

— Ohooo... oooo, e nebun băiatul ăsta. E nebun de-a binelea, strigă împăratul.

— Muu, muu, muu... întări boul, oprindu-se din rumegat.

— Bhee... bhee... încuviință și oaia, uitîndu-se liniștită spre băiat.

— Ihaa! se minună și măgarul...

— Vreau cărți și caiete... să scriu, să citesc..., țipă Achibuchi plîngînd!

— Doctorul, să vină doctorul! Unde dracu-i doctorul ăsta, iar s-a dus să mănînce. Doctoree, strigă împăratul.

plîngea amarnic. „Vino” — îi șopti cineva la ureche. Era zmeul, care nu voia nici el să-și vadă prietenul, ajuns la bătrînețe, în mintea copiilor.

Pe furis, într-o clipă, Achibuchi prinse sforile zmeului. Zmeul făcu o dată zvîrrr și o zbughi, tocmai cînd străjile aduceau frîngiile.

Și a zburat Achibuchi, purtat de zmeu, printre stele cu coadă, stele fără coadă și au ajuns acasă, intrînd prin fereastra deschisă. Zmeul s-a așezat cuminte pe scaunelul de lîngă sobă, iar Achibuchi pe scaunelul de lîngă masă și deschizîndu-și cartea a început să învețe de zor lecția de aritmetică.

$$3 \times 1 = 3$$

$$3 \times 2 = 6$$

$$3 \times 3 = 9$$

Luiza VLĂDESCU

ATOMUL - NĂDEJDEA ȘI NELINIȘTEA OMENIRII

Cam cu două decenii în urmă apărea pe arena istoriei un uriaș: energia atomică.

A început să se vorbească de o rapidă dezvoltare a științei, se emiteau pronosticuri pe termen scurt în urma cărora noi ar fi trebuit să fim în vizite de curtoazie cu martienii, să culegem grâu din Antarctica, să luăm ceaiul la Paris, prinzul la Moscova și cina la Pekin, să avem uzine automatizate, să călătorim cu elicopterul în locul învechitelor limuzine. Acestea nu s-au împlinit. Încă fac parte din inventarul îndrăzneț al speranțelor. Izbucnirea războiului a împiedicat mult mersul înainte al istoriei. Știința a făcut totuși pași imenși, prezumția a devenit certitudine: se pot construi centrale electrice atomice; avioanele, vapoarele, trenurile pot circula cu energie atomică. S-au creat prototipuri, se știe ce aplicații poate avea atomismul în industrie, medicină și agricultură, s-au creat rachete cu propulsie atomică. Cetățeanul de pe stradă adună aceste elemente, le suddează cu fantezie și obține imaginea unui vis de aur al omenirii. Dar acest vis este și prea aproape, și prea departe. E prea departe pentru că omenirea n'are neliștita de efectele puterii nestruite a energiei atomice. Sfrșitul războiului a pus capăt coșmarului hitlerist, dar a adus o dată cu Hiroșima o neliniște pe care anii ce s-au scurs de atunci n-au spulberat-o, ci au îngroșat-o.

De câteva luni, sub ochii și cu participarea noastră, se duce o luptă dramatică pentru a spulbera primejdia pe care o reprezintă aplicarea forței distructive a energiei atomice.

Telegramele de presă din ultimele luni ne arată proporțiile, profunzimea și acuitatea luptei:

● Marea Britanie experimentează bomba cu hidrogen, dar

● Uniunea Sovietică atrage atenția țărilor participante la blocul nord-atlantic asupra pericolului depozitării pe teritoriul lor a armelor atomice și proiectilelor teleghidrate, iar

● pescari japonezi, quaqueri englezi, culi indieni au plecat voluntar în atolurile din jurul insulei Christmas, pentru a suferi consecințele bombei britanice cu hidrogen și a demonstra astfel primejdia ce-i amenință pe oameni dacă nu vor reuși să impună interzicerea armelor nucleare.

● Cancelarul Adenauer anunță holțărirea guvernului vest-german de a înzestra Bundeswehrlul cu armament atomic, dar

● 18 savanți vest-germani, printre care patru laureați ai Premiului Nobel se ridică împotriva armamentului atomic și anunță solemn că ei nu vor participa la nici un fel de fabricare a proiectilelor atomice sau termoculare.

● Statele Unite anunță că vor face între 15 mai și 1 septembrie 8 experiențe atomice, dar

● chimistul american dr. Linus Pauling, laureat al Premiului Nobel, cere încetarea experiențelor arătând că ele măresc numărul holnavilor de leucemie și de cancer osos.

● Comandantul forțelor maritime americane cere noi credite pentru înzestrarea atomică.

● Uniunea Sovietică propune Japoniei un demers comun adresat Statelor Unite și Marii Britanii pentru încetarea experiențelor atomice.

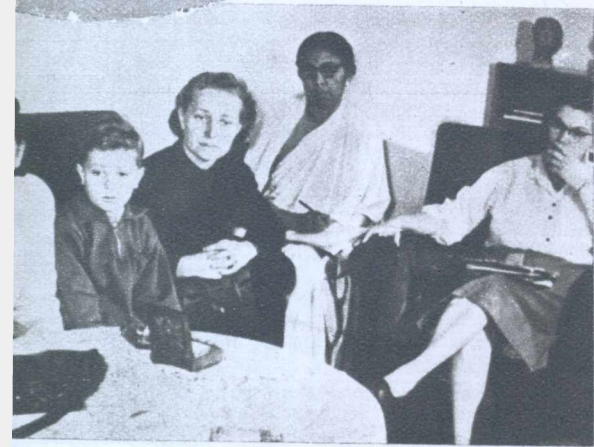
În Franța Joliot-Curie, în Anglia bătrînul filozof Russel, în Statele Unite dr. Pauling, în Germania, Italia, Japonia, India sute de savanți din cele mai diverse domenii de activitate cer încetarea experiențelor și interzicerea bombei atomice.

Pericolul e mare. El nu amenință doar efemera noastră existență și nu se limitează la zone restrînse. E vorba de sănătatea descendenților noștri, de viața lor și de întreaga omenire. Dar asemenea oricărei boli grave, o dată depistată, remediul se poate găsi. Teacul l-au aflat popoarele: lupta. Lupta aceasta continuă, fără răgaz, împotriva fabricanților de moarte imperialiști, împotriva celor care își ascund intențiile ucigăse îndărătul vorbăriei demagogice despre niște intenții peșnice. Lupta încinsă între nădejde și neliniște pare să se apropie de apogeu.

Încercători în om, în înțelepciunea sa, dar mai ales în eficacitatea forței sale de luptă, sintem siguri că victoria va fi a nădejdei. Pofta de sinucidere poate stăpîni un individ, un grup, dar nu o omenire întreagă.

Vremea în care vom respira ușurați, desfășurînd fără limite potențele energiei atomice, este aproape de noi ca ziua de mîine. Omenirea—adică tot ce e uman, treaz, conștient în ființa popoarelor—o dorește și de aceea trebuie s-o înfăptuiască.

AL. GIRNEAȚA

O delegația internațională de femei formată din inițiativa F.D.I.F. a vizitat de curînd Ungaria. Scopul principal al vizitei a fost inițierea unei acțiuni comune pentru readucerea în patrie a copiilor și tinerilor unguri fușiți în timpul contrarevoluției și pe care unele state occidentale îi rețin, încălcînd legile omeniei și regulile internaționale.

În fotografie, pe planul al II-lea, Anasuya Eyauchand (India) și Beatrice Johnson (Statele Unite) împreună cu rude ale victimelor contrarevoluției.

Mult admirată a fost expoziția de obiecte de artă românească și fotografiile din țara noastră pe care a prezentat-o în diferite orașe din R. F. Germană Uniunea Femeilor Democratice din această țară. În fotografia, un colț al expoziției de la Dortmund

În Sudanul de curînd eliberat de sub jugul colonialist, femeile se deșteaptă la o nouă viață. Un aspect de la un festival organizat de Uniunea Femeilor Democratice din această țară. În primul rînd, delegatele din Egipt

ASPIRAȚII PRINCIARE

Grace Kelly, exvedetă a filmelor americane, devenită anul trecut prințesă de Monaco, e nemulțumită. Titlul de prințesă i se pare prea mic, deoarece ceremonialul vizitelor sale e ceva mai palid decît al reginei Angliei. Și cum în singele alteței sale Grace de Monaco curge singele regal al majestății sale Ben Kelly, „regele cărămizilor” americane, răsfățata fost vedetă a filmelor cu gangsteri nu se poate mulțumi cu... mezialianța făcută.

Grace Kelly vrea să devină regină. Ce contează că eventualul regal poate fi parcurs cît ai luma o țigară? Titlul să fie! Sună frumos.

Și cum „regele cărămizilor” are dolari să susțină chiar și un imperiu, de ce n'ar vrea Grace să meargă cu hazul pînă la a deveni împărăteasă?

Explicație foto: Perechea princiară Grace Kelly și Ranieri de Monaco

SCRISOAREA UNUI SOLDAT FRANCEZ REVENIT DIN ALGERIA

Fusesem detașat la spitalul din Tizi-Ouzou. Eram și secretarul secției de chirurgie, și infirmier, și la nevoie și gromar. Elicopterele ne aduceau mereu răniți de pe ront. În șase luni am îngropat peste o sută de tineri soldați.

Ni se spunea mereu că am fost trimiși pentru „a pacifica Algeria”. În realitate emănam doar ură. Ne urau algerienii, brutalizați, jefuiți, prizoniți de armatele franceze. Țit despre soldații francezi, care-și vedeau zilnic pierind prieteni, camarazi, durerea lor ra exploatată pentru a-i așta împotriva poporului algerian.

Pe lângă orașul european Tizi-Ouzou era și un oraș arab. Într-o zi m-am dus acolo pentru a cumpăra unele lucruri. M-am îngrozit de cele văzute. Străzile erau pline de cerșetori, mai ales copii. Copii scheletici în zdrențe, care abia se țirau sau ședeau ezemați de cîte un zid. Erau și copii care se ocupau cu lustruitul ghetelor, vindeau țare, făceau pe hamalii. Vreau să știe toată lumea că în Algeria copii de la vîrsta cea nai fragedă, uneori de 4—5 ani, sint nevoiți să cerșească sau să muncească pentru o oajă de pline.

Într-o zi eram cu cîțiva soldați pe terasa unei cafenele. Un copilaș de vreo 5 ani e învîrtea în jurul meselor, se agăța de consumatori, pentru a le lustrui pantofii și a iștiga astfel cîteva gologani. Patronul cafenelei îl goni lovindu-l fără milă. Micuțul ugi plîngînd și înjurînd.

Să nu ni se mai spună că aducem cu noi civilizația, că aducem cu noi tehnica naintată. Nu pentru algerieni. Am văzut felahi lucrînd cu plugul de lemn, am văzut oamenii muncînd și trăînd în condițiile cele mai primitive.

Din „Heures Claires des Femmes Françaises”

Pină și femeile care se duc la plajă nu scapă de controlul patruielor franceze. Soldați înarmați cu aparate speciale de detecție verifică dacă ele nu poartă asupra lor arme

ZORII FERIGIRII

1. În tapt de zi, o rază jucăușă s-a strecurat în sala de baie, unde micii cehi se pregăteau să-și facă toaleta. Întrerupți, dar nu intimidăți, de un curios reporter, ei parcă ar spune:

— Noi nu ne sinchisim de fotograf!

2. Solul zărilor albastre s-a furișat și în casa cu acoperișuri supra-puse, sălaș de fîhnă și joacă al copiilor chinezi. În astă-diminează ei au un oaspete drag: o muncitoare de la fabrica de jucării, care le spune o poveste adevărată din lumea negrăitoare a porumbeilor și a păpușilor de porțelan.

3. Soarele n-a sorbit încă lacrima din potirul florilor, cînd prin tainicele poteci ale pădurii s-au lîvit voioși pionierii naturaliști. Expediția tinereilor cercetătoare sovietice e plină de farmec și peripeții, iar orientarea după hartă nu-i lucru de șagă.

PENTRU TINERELE

Cunosc oameni care refuză să vadă pe scenă sau pe ecran coșmarul trăit aievea în timpul războiului; semn că rănile prost cicatrizate dor la atingere. Oamenii aceștia nu vor putea îndura spectacolul „Jurnalul Annei Frank”. Și totuși, e util să-l vadă ca să-și zdruncine iluzia, anevoie înfiripată în timpul scurs de atunci, că ceea ce au trăit a fost doar un vis monstruos.

Să nu vă închipuiți că apar pe scenă atrocități. Nici o figură sinistră de brută nazi tă. beată de sânge, nici un copil spânzurat sub ochii mamei, nici un evreu jupuit ca să furnizeze materii prime pentru marochinărie, nici un comunist cu tâlpile arse ca să trădeze. Nimic din ceea ce știm că s-a făcut, și totuși mai mult decât atât. Nici unul din vinovații pe care-i cunoaștem, și totuși, toți acești vinovați. Cum asta?

„Jurnalul Annei Frank” e cartul în care o copilă și-a însemnat impresiile și gândurile, timp de doi ani, cât a stat refugiată într-un pod din Amsterdam, ca să scape de urgia nazistă. Locuiau aci familia Frank, familia Van Daan și Dussel. După doi ani de refugiu, au fost descoperiți de S.S.-iști, deportați și uciși. Singurul supraviețuitor, bătrînul Frank, găsește jurnalul fiicei lui și-l tipărește. Dramaturgii americani Frances Goodrich și Albert

„JURNALUL ANNEI FRANK”

LA TEATRUL
EVREIESC DE STAT
DIN BUCUREȘTI

ilustrarea jurnalului. Tipurile creionate cu umor copilăresc au devenit personaje cu caractere diverse și bine definite: generosul Frank și blinda lui soție, meschinul Van Dean și cocheta doamnă Petronella, mizantropul Dussel, interiorizatul Peter sau scînteietoarea Anna. Prin inerție, cursul firesc al vieții lor se desfășoară căutînd să-și croiască o albie în noile împrejurări. Micile conflicte, micile manifestări, care definesc atât de bine caracterele,

de viață clandestină trece prin tainicul proces de transformare a fetei în adolescentă. Anna clocotește de energie și se avîntă spre viață ca o plantă spre soare. Între firavii pereți ai adăpostului, care-o despart de moartea sigură, ea trebuie să găsească răspuns la întrebările despre viață, și Anna intuiește sensul vieții cu toată sensibilitatea ei, ca un orb lumina. Jurnalul ei conține mărturii despre sine despre crezul ei:

„...Vreau să cred în ceea ce este bun în om... Eu stărui să cred că binele va învinge, că această cruzime va lua sfîrșit și că pacea și liniștea vor domni din nou pe pămînt... Pînă cînd întreaga omenire, fără nici o excepție, nu va fi supusă unei schimbări radicale, vor fi mereu războaie, tot ce a fost construit, cultivat, crescut, va fi distrus sau mutilat, și omenirea va trebui să o ia mereu de la capăt”.

Autorii piesei însă, insistînd prea mult asupra capriciilor de puberă, au neglijat mesajul optimist al tinerei fete. Interpreta ei, Lia König-Stolper, i-a restituit semnificația reală; în ultimele tablouri, Anna capătă o demnitate nouă, imprimată în ținută, trăsături, gesturi. Sentimentul încrederii în viață și în om, nevoia de dăruire de sine, de creație alungă din conștiința ei obsesia morții. Deznodămîntul este sugerat în chip impresionant:

Domnul van Daan (Benno Popliker) citește jurnalul fetei moarte, pe locul unde-și trăise ultimii ei ani

Iată-l pe refugiați crispați de groază pentru că au auzit un zgomot pe scările adăpostului lor

Anna (Lia König Stolper) și Peter (Victor Tulenfeld) într-un moment cînd uită de tragedia pe care o trăiesc

Hackett au scris o piesă după acest jurnal. Piesa a fost jucată în multe țări ale Apusului, „cu enorm succes”, ne informează ziarul. Dacă zguduirea conștiințelor constituie un „enorm succes”, atunci ne putem într-adevăr imagina cât de mare a fost succesul piesei în Germania occidentală, unde spectatorii au avut senzația că au în față nălucile vecinilor și prietenilor evrei mînați în convoi spre lagărele morții și au putut să facă instructive asociații de idei între evocările spectacolului și realitățile existente în țara unde criminalii naziști sînt repuși în posturi de răspundere.

Dramaturgii au construit piesa respectînd jurnalul. Forța ei o reprezintă tocmai autenticitatea pe care autorii o subliniază prin toate procedeele genului. În pauzele dintre tablouri sau în timpul scenelor mute, vocea de copil a Annei citește din jurnalul ei. Spectatorului nu-i e îngăduit să spere într-un deznodămînt fericit, căci prologul piesei i-l prezintă pe bătrînul Frank întors din lagăr și răsfoind jurnalul Annei. Pe parcursul piesei, cînd o rază de speranță va calma spaima de moarte a personajelor, spectatorul va suferi înzecit, căci el știe că această speranță e amăgitoare. Acțiunea care se desfășoară pe scenă e însăși

mieile preocupări ale traiului modest ocupă scena. Nu cu scopul unei portretizări a omului care azvîrle masca în preajma morții iminente (căci eroii nu-și cunosc destinul), ci tocmai ca să-i vedem în inofensiva lor golicieune, cu defecte și calități banale, nici mai buni, nici mai răi decît milioanele de oameni care au putut trăi la lumina zilei numai fiindcă nu erau evrei.

Însă adevăratul conflict, cel care poartă semnificațiile piesei, se petrece între acești oameni hăituiți de pe scenă și o forță sinistră de dincolo de scenă, cea a „cămășilor verzi și negre”. Tensiunea dramatică se creează din continua înfruntare — atât de inegală — a acestor lumi. Scena mută în care se joacă pantomima groazei evocă prezența dușmanului de dincolo de ziduri. În răstimpul acelor clipe de groază, cînd un zgomot de pași, de vehicul sau de telefon îi aruncă pe oameni într-o spaimă animalică, omul capătă dimensiunile sufletești ale șoarecelui. Mi se pare că tocmai în acele clipe culminează tragedia, căci se pare că forțele negre și verzi triumfă, strivind omenia sub cizmă.

Sensul cel mai grav al acestei tragedii îl poartă însă Anna, copila care în cei doi ani

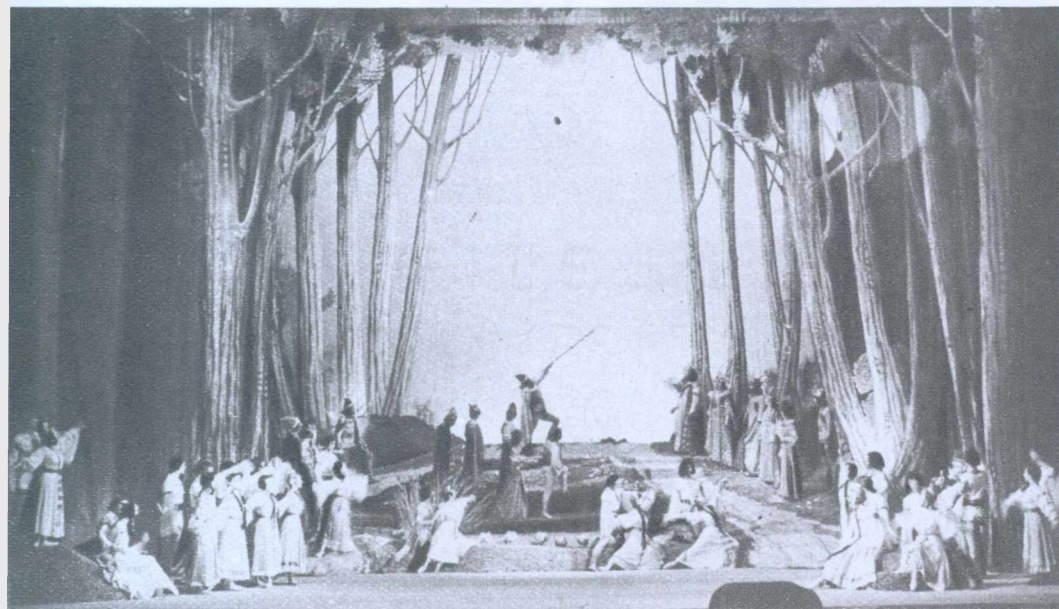
scîrțîitul frînelor de mașini sub ferestrele podului, bătăile în ușă, pașii grei pe scări, pe de o parte, iar pe de altă parte, groaza mută, revolta, neputința umilitoare a victimelor. Apoi lumina se stinge și cînd se aprinde iar, Frank, gîrbovit, citește jurnalul fetei moarte, o revede mîndră și pe figura ei e întipărit limpede că dacă ar fi supraviețuit torturilor din lagăr, ar fi devenit o luptătoare înfocată pentru dreptate.

Credeți că spectatorii plîng în sala unde se joacă „Jurnalul Annei Frank”? Nu, tragedia e mult prea mare ca să poată fi înecată în lacrimi. Ea nu înduioșează, ci înspăimîntă, nu cere milă pentru victime, ci ură pentru călăi.

La căderea cortinei, m-am mirat să aud aplauze; mi s-au părut o profanare, căci asistam nu la două acte dintr-o piesă, ci la două acte din viață. Cînd s-a aprins lumina în sală, sentimentul spectatorului era de fapt un epilog al piesei. Era sentimentul că dubul răului s-a risipit. Iată sala confortabilă și cocheta a Teatrului evreiesc, iată oameni — evrei și neevrei — care au suferit laolaltă pentru eroii piesei, iată strada pe care poți circula fără teamă. Iată prezentul.

A. ARGHIR

NOASTRE PRIETENE

Scenă din finalul baletului

CĂLIN

(FILE DE
POVESTE)

DEBUTUL UNEI TINERE REGIZOARE

Repertoriul Operei din București s-a îmbogățit cu un nou spectacol valoros — baletul „Călin”. Despre realizarea lui ne-a vorbit tînăra regizoare Tilde Urseanu:

— Încă din anii studenției m-am gândit la crearea unui balet inspirat din basmul lui Eminescu „Călin (file de poveste)”. Imi spuneam: „Uite, sovieticii au știut să folosească basmele lui Pușkin cretînd baletul „Fătîna din Bakisarai” și „Călărețul de aramă”. Oare pentru noi, Eminescu nu este tot atît de mare ca Pușkin pentru poporul rus?” Am împărtășit acest gînd profesorului meu, maestrul Lavrovski, care a îmbrățișat ideea și m-a încurajat s-o transpun pe scenă.

Muzica baletului a fost compusă de maestrul Alfred Mendelssohn, coregrafia și regia îmi aparțin mie. Autor al libretului îl consider pe Eminescu. Eu nu am făcut decît trecerile de la un tablou la altul, mai bine zis am concretizat pentru balet anumite idei, pe care marele nostru poet lasă să le ghicești printre rînduri. Împărțirea spectacolului e clasică — patru acte și opt tablouri, fiecare tablou reprezentînd o strofă din poezie.

La reușita montării a contribuit întregul colectiv. S-a lucrat cu suflet, cu mult entuziasm. Decorurile au fost realizate de Th. Kiriacoș Suruceanu, iar costumele de Paula Brîncoveanu și Ofelia Tutoveanu. Ne-am străduit să respectăm cît mai fidel atmosfera eminesciană, învîluită în ireal și fantastic. Vă amintiți versurile:

Asfel vine-n toată noaptea zburător la al ei pat,
Se trezi din somn deodată de sîruti-i fermecat;
Și atunci cînd spre ușă el se-ntoarce ca să fugă,
Ea-l oprește-n loc cu ochii și c-o mult smerită rugă:
„O rămii, rămii la mine, tu cu viers duios de foc,
Zburător cu plete negre, umbră fără de noroc”.

În coregrafie am căutat limbajul cel mai simplu. Am pornit de la concepția că povestea de dragoste între Călin și fata de împărat trebuie să fie înțeleasă de oricine și oriunde, așa cum e înțeleasă povestea dragostei dintre Romeo și Julieta. Nu m-am oprit numai la formula baletului clasic și nici numai la motivele populare. Am folosit și stilul clasic, și cel popular, în funcție de

momentul reprezentat. De pildă, în final, nunta în pădurea de argint are un puternic colorit național. Aici dansul este inspirat din folclor.

Am rugat-o pe regizoare să ne spună și cîteva cuvînt e despre dînsa.

— Am fost balerînd la operă încă din copilărie. Cînd mi s-a propus să plec la studii în Uniunea Sovietică, m-am primit cu multă bucurie. La Moscova am urmat institutul „Lunacearski”, facultatea regie de balet, condusă de maestrul Zaharov.

Ce-aș mai putea spune despre mine?... Ah, da! Baletul „Călin” este lucrarea mea pentru examenul de stat. Maestrul Lavrovski a venit special de la Moscova să vadă cum l-am pus în scenă.

— Și ce notă v-a dat?

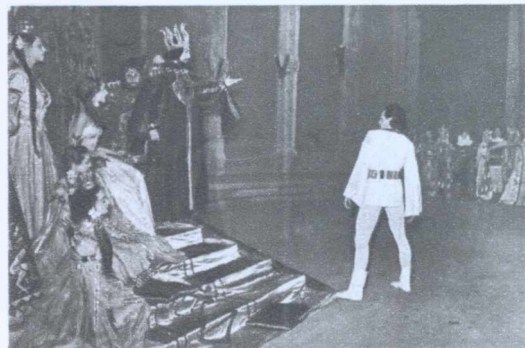
— Notă n-o știu încă. În interviul pe care l-a acordat ziarului „Munca”, maestrul Lavrovski a spus că baletul „Călin (file de poveste)” este un mare succes, deoarece am prelucrat o temă dragă poporului și am redat sentimente adînc umane. Desigur, cuvîntul profesorului meu reprezintă mult pentru mine. Dar nota cea mai grea o dă publicul!

Tilde Urseanu

Elena și...

Călin

Aș fi vrut

Aș fi vrut să culeg trandafirii
cuibăriți în tufele lor de smarald,
dar erai lîngă mine și mă știam.
Tu, nu știu cum, mi-ai auzit gîndul,
ai rupt cel mai frumos trandafir și
mi l-ai dat.

Am mers într-un loc unde cînta
mulțimea;
Aș fi vrut și eu să cînt, dar mă știam.
Tu ai început să cînți, și — atunci
cîntecul mulțimii
mi s-a părut fermecat și am cîntat
și eu.

Aș fi vrut să-ți spun că te iubesc,
dar vorbele „te iubesc” erau așa
de sărace...
Cînd tu ai rostit: te iubesc,
am auzit cel mai minunat cîntec din
cîte se pot auzi pe lume.

ELENA DRAGOȘ

Precizare din partea redacției:
Fotografia publicată la rubrica „Pen-
tru tînerele noastre prietene” din
nr. 5 nu are nici o legătură cu arti-
colul intitulat „Să vorbim despre
dragoste”.

NEAJUNSURI mici NECAZURI MARI

— Cum sînt ajutate femeile să lucreze?
— Cum li se poartă de grijă familiilor și copiilor lor?

Aceste întrebări erau notate pe carnețelul meu cînd am ajuns în complexul zootehnic „Sinandrei”, una din secțiile gostatului „7 Noiembrie”-Carani. Încerc să răspund la ele mai jos, pentru ca noua conducere, care a avut de înlăturat multe greutăți moștenite, să le aibă în vedere și pe acestea, pe care probabil le-a considerat mărunte.

Priveam cum mulgătoarele se pregăteau să mulgă, luîndu-și fiecare căldarea și scaunelul.

— Dar astea de pe masă ce sînt? l-am întrebat pe brigadier.

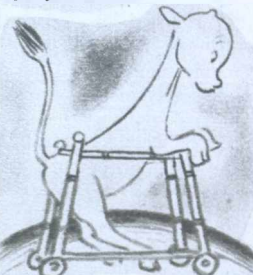
— Aparat de muls, mi-a răspuns el mîndru. Și, dînd drumul motorului electric, a

strigat-o pe Elena Ioraache. Femeia și-a pus repede un halat alb, și-a luat un aparat și ne-a demonstrat că știe să umble cu dînsul. Dar celelalte trei aparate au rămas cumînți pe masa din cămăruța brigadierului.

— Sînt vaci care refuză să dea laptele la aparat... Altele au ugerile prea mici, a motivat brigadierul.

Teamă mi-e însă că mic este interesul lui de a instrui mulgătoarele și de a le convinge să le folosească.

Se pare însă că nepăsarea conducerii pentru mica mecanizare e ceva mai mare, deoarece decovilurile ruginesc azvirlite prin ograda complexului, în loc să fie instalate și să ușureze astfel căratul furajelor și al guncoiului din grajduri.

O fetișcană deschise boxa și, cu alintări gingașe, pofti afară o vietate albă, cu pete roșcate și un botișor umed, roz: „Hai, hai să papi, prostuțule...”.

„Prostuțule” făcu vreo cîțiva pași, lunecînd în toate părțile pe culoarul bombat al grajdului și în cele din

urmă se așeză jos, tratînd cu îndărătnică nepăsare toate invitațiile mulgătoarei. Brigadierul Albu luă vițeluşul în brațe și-l duse la ugerul vacii.

— Ce vițeluş îndărătnic, am zis eu.
— Nu-i îndărătnic mititelul, se teme să meargă. Ați văzut cum lunecă? Așa lunecă și vacile. Li se duc picioarele în toate părțile, pe culoarul ăsta bombat. Și dacă pică o „Sienthal” de asta mare, își zdrobește pieptul. Au făcut grajdurile pentru vaci la fel ca cele pentru cai.

„Soluția? E simplă. O dată cu instalarea decovilului, culoarul poate fi nivelat.

Am intrat în grajdul nr. 2. Mulgătoarele tocmai dădeau furaj la vite și se pregăteau să înceapă mulsul. Un tinerel voinic, în uniformă de ceferist, vînzîndu-mă a exclamat bucuros:

— Eu vă cunosc. Amintiți-vă. Nu sînteți de la „Drapelul”...

— Nu!
— Atunci, v-am confundat...

— Dar cu ce prilej pe aici? l-am întrebat.

— Am venit să-mi iau sora, „mulgătoare”...

— Și de ce s-o iei? Tocmai dumneata faci asta? Mai ales acum, cînd poate să cîștige mai bine? dau eu să-l lămuresc.

— După lege, da. În realitate însă, nu poate cîștiga, îmi răspunse el.

— Cum adică?

— Așa, bine. Dacă n-ai ce da la vită, degeaba. Nu scoți lapte de la ea nici cu zece mii de masaje...

Intr-adevăr stau prost cu furajele. Din pricina vechei conduceri, care gospodărea nechibzuit, fînul gata cosit a putrezit pe cîmp. Ceea ce salvaseră era de calitate inferioară. Dar nici oamenilor nu le-a dat în gînd să-l toace mărunț, să-l umezească și să-l amestece cu porumb siloz ori cu borbot.

Intr-una din seri, inginerul Toma, șeful secției, umblînd ca de obicei în control prin complex, zări pe careva de la grajdurile de vaci și-l chemă. Omul se codi.

— Vin îndată, tovarășe inginer. Să mă duc numai pînă acasă. Și plec.

— Ce-i cu dînsul? se miră inginerul, întrebîndu-l pe paznic. Să știi că avea ceva. Și dumneata l-ai lăsat așa...

— N-avea nimic, răspunse stînjinit paznicul.

— Hai pînă la dînsul acasă.

Și plecară. Bătură în ușă. Omul deschise făcînd fețe, fețe. Soția lui incremenise cu sticla de lapte în mînă.

— Am luat... spuse omul umilit, pentru copiii... Inginerul Toma nu găsi cuvinte de reproș. De unde să cumpere oamenii lapte pentru copii? Complexul e în plin cîmp. N-ai de unde cumpăra dacă gostatul nu vinde. Există vreo lege care interzice acest lucru? Iată. H.C.M. 907 din 1955 prevede dreptul salariaților de a consuma pînă la 10% din producția realizată. Deci și lapte. Așa că nu-i legea de vină...

În ograda căminului de zi, copiii îmbrăcați în șorțulețe albastre s-au prins toți în cerc și au început jocul. Numai Cristina, o fetiță știrbă, cu părul negru și nasul pistruiat, stă supărată lângă frățiorul ei, un dolo-fan, care n-are încă doi ani. Amîndoi privesc la copiii care pășesc unul după altul și cîntă cu glăsulțețe lor stridente:

Lanț, lanț, ce mai lanț.

Lanțul e de aur ca și de mătase...

Vai, cum s-ar mai prinde în „lanț” și Cristina. Dar Ion pășește greoi, ca un moșneguț, nici vorbă deci să-l ia cu dînsa. Stă cît stă, apoi deodată se răstește încruntată: „Of, numai tu mă împiedici să mă joc și eu”. Il lasă și fuge la copii. Printre vocile celorlalți se aude acum și al Cristinei. Iar bietul Ion, mititel și părăsit, e cu ochii plini de lacrimi.

Ah, dacă ar fi o creșă, ar avea și el cu cine să se joace. Dar nu numai el... În complex sînt mulți copii mici de creșă. Din pricina lor, mamele, dornice să lucreze, stau acasă. Așa e Alexandrina Zop, Victoria Latinca, Magda, Iena Tîll, inginer, și altele. În complex sînt vreo 15 copii mici.

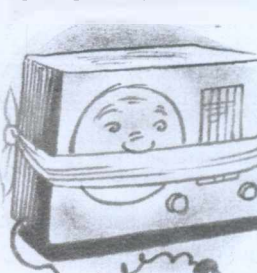
— Femeile astea nu știu să facă de mîncare. s-a plîns un brigadier de la grădina legumicolă. O să aducem un bărbat la cantină. O să-i dăm chiar și un salariu mai mare, numai să facă mîncare bună pentru muncitori.

— Adică de ce unui bărbat îi puteți da și un salariu mai mare, iar unei femei nu? m-am indignat eu.

— Pentru că-i calificat; e bucătar.

Adevărat... femeile care fac mîncare aci nu-s calificate și după cîte am aflat nu sînt calificate nici cele din alte gostaturi. Oare nu s-ar putea deschide o școală de calificare pentru dînsese, ca să devină bucătărese bune, calificate?

Venisem în acest gostat să scriu tocmai despre această problemă: calificarea femeilor. Dar singura femeie calificată aci este Ana Moos, care, e adevărat, nu numai că se laudă cu diploma ei de lăptar, dar e și o femeie barnică, pricepută și curată.

Intr-una din camerele clădirii unde este cantina se află o splendidă stație de radiofonică „Electromagnetică”. Dar tace. De peste un an și jumătate o au — și tace. De ce? Pentru că toate intervențiile făcute au fost zadarnice: n-au putut primi nici un

difuzor. Iar cele vreo 17 trimise o dată cu stația sînt... defecte.

Am notat și această stare de fapt, îndemnată mai mult de stăruințele și încrederea oamenilor de aici în puterea presei noastre.

— Vă rugăm să scrieți, tovarășă, atîta vă rugăm. Sîntem încredințați că n-au să rămînă însemnări pe hîrtie.

Iar eu sînt încredințată că nici pentru tovarășii care lucrează aci, nici pentru conducerea gostatului, toate aceste însemnări n-au să „rămînă pe hîrtie”. Și că aceste neajunsuri mărunte, dar care fac necazuri mari, vor fi remediate de dînsii. Inclusiv stația de radiofonică (tov. Botezatu, care se ocupă de aceste probleme în Departamentul G.A.S., mi-a spus: „Copilului care nu plînge, nu-i dai să sugă!... Să ne ceară difuzoare și le dăm imediat”). Ce rău e cînd copilul nu plînge... destul... de tare...

Ana GAVRILAȘ

Comori ale ARTEI RUSE

„Decada culturii R.S.F.S.R.„, care a avut loc în țara noastră, a fost un nou prilej ca poporul român să cunoască mai bine valorile artistice și culturale create de marele popor rus, prietenul său de veacuri. Între manifestările culturale ce au avut loc cu prilejul decadei se înscrie și „Expoziția de artă aplicată și decorativă a R.S.F.S.R.„ deschisă în capitală. Mii de oameni au admirat aici măiestria și arta meșterilor ruși, cărora socialismul le-a deschis căi largi de afirmare a talentului lor.

Vas pentru flori (Fabrica de cristale din Deatkovo)

Această casetă a fost lucrată de vestiții meșteri din satul Fedoskina

„Bate vântul” (figurină executată la fabrica de falanșă „Kalinin”)

„Urs” — sculptură în lemn executată de M. F. Barinov din artelul „Sculptorul Bogorodskoe”

O frumoasă vază în filigran

CUM VĂ CREȘTEȚI COPILII?

CINE-S ADEVĂRAȚII VINOVAȚI?

Imaginația țese, țese...

— Și-o să plecăm în Africa, și-o să străbatem savane și păduri tropicale, și-o să vînam lei și girafe, struți și elefanți...

— Dar pistoale de unde luăm?

— Am avut noi grijă. Sst... am șterpelit unul. Și cartușe! Zău, cartușe adevărate! Uitați-vă, 80 de bucăți.

Eroii expediției în Africa nu sînt o născocire a minții mele, ci elevi la o școală mixtă din capitală, băieți între 14 și 16 ani. Visau să descopere comori în uriașele piramide ale faraonilor, să dea de urma unor civilizații de mult apuse, să le meargă vestea în lume și să li se înscrie numele în istorie. La vîrsta lor e firesc ca imaginația să alerge nu numai prin deșerturile Saharei, dar chiar și în spații interplanetare.

Pregătirile au început în pădurea Andronache. Ținteau în tulpinele copacilor. Apoi au mutat poligonul într-un beci.

— Vă amintiți, le-a spus într-o zi căpitanul expediției, cel mai mare și mai năstrușnic dintre băieți, cum a ocherit Wilhelm Tell mărul de pe capul copilului?

Și iar au schimbat locul de tragere. Acum nu mai voiau să țintească nici în copaci, nici în pereți. Dacă Wilhelm Tell a tras într-un măr, ei au tras într-o căciulă. S-ar fi putut, dacă exercițiile de tir ar mai fi continuat mult așa, ca plecarea în Africa să se termine

cu una mult mai îndepărtată, de unde purtătorul căciunii nu s-ar mai fi întors în veciilor. Joaca aceasta periculoasă a luat sfîrșit numai datorită unei încăierări iscate la școală în timpul unei recreații.

Infierbîntat, unul din copii și-a amenințat adversarul:

— Îți zbor creierii!...

Așa s-a dat de urma pistolului de tir furat de la asociația sportivă „Dinamo”. Băieții au fost aduși în fața instanțelor, unde au povestit totul. Au fost chemați și părinții. S-au arătat foarte mirați; aflau și ei pentru prima oară de isprăvile feciorilor. Oare profesorul de matematici T. n-a cunoscut temperamentul și înclinațiile fiului său? Ce a făcut el ca să-i îndrume fantezia pe un drum sănătos?

Copiii au fost judecați pentru furt din avutul obștesc. Li s-a dat libertate supravegheată. (Au fost dați în grijă și răspunderea părinților.) De astă dată, părinții se vor apropia mai mult de ei? Vor ști oare să canalizeze visurile lor înaripate, îmbrăcate în aureola romantismului adolescentei, pe un făgaș creator sau îi vor lăsa să alunece din nou pe potecile aventurismului? Rămîne de văzut!

★

În fața procurorului se află un minor. Are la activul lui numeroase furturi. Cum de-a ajuns hoț copilul acesta scilicet de inteligent?

Mama lui Mircea este funcționară. După ce a divorțat de primul ei soț s-a recăsătorit. De atunci Mircea a fost văduvit de dragostea și grija părintească. A lipsit o dată de acasă. Nimeni nu i-a spus nimic. A lipsit a doua oară, motivînd că a dormit la sora lui. Nimeni nu l-a controlat. Atunci a început să vagabondeze în mod sistematic, antrenînd după el și alți copii.

A furat în tramvai banii unui cetățean. La înghesuială nu l-a simțit. Dacă i-a mers o dată, s-a gîndit să-și încerce norocul și a doua oară. Apoi a început să fure... în stil mare.

Se îmbrăca elegant, avea întotdeauna bani la el. Mama s-a mulțumit cu explicația lui — că-i... șofer pe un autocamion. Oare o asemenea meserie se învață atît de repede, oare unui copil de 15 ani i se încredințează un autocamion? Aceste întrebări n-au preocupat-o pe mama lui Mircea. Ea nu s-a dus să vadă dacă cele spuse de fiul ei sînt adevărate, ba chiar mai mult, a primit în dar de la Mircea un fulgarin furat. Dar urciorul nu merge de multe ori la apă. Într-o zi Mircea a fost arestat. Mama lui a vărsat pentru el lacrimi, și-a smuls părul din cap cînd a auzit sentința. Prea tîrziu însă! Cine-i vinovat că băiatul ei face închi-soare corecțională?

★

În loc de Ionel — cum îl botezaseră la naștere — i se spunea „copil rău”. Dacă din greșală vărsa un pahar cu apă, mama țipa: „copil rău”. Dacă aducea o notă mică, tata îl trăgea de urechi: „copil rău”! Cînd făcea o faptă bună, nimeni însă nu băga de seamă. Într-o zi i s-a făcut lehamite să tot audă „copil rău” și a plecat în lume. Dar milițianul l-a adus iarăși acasă.

— Ce să fac cu el, tovarășe? a întrebă mama. Nu vrea să asculte, e copil rău!

— Dă-l la o colonie de reeducare, asfătuie-l milițianul.

Părinții i-au ascultat sfatul. Ionel nici nu împlinise 13 ani cînd s-a văzut în colonia de reeducare. Copilul a simțit că i se face o nedreptate.

— Oare sînt așa de rău? s-a întrebă el. Eu n-am furat ca alții, nici n-am bătut pe nimeni. S-au descotorosit de mine, ca de-o jivină urîță.

Într-o zi, cînd s-a ivit prilejul, a fugit. N-a îndrăznit să se ducă acasă, a plecat la niște rude de la țară. Acestea au scris mamei să vină să-și ia băiatul. Mama a răspuns:

„Nu mai vreau să știu de el. E un copil rău!”

Ilustrație

Pentru ce mă bați,
mămică,
Tu nu vezi cît îs de
mică?
Geaba îmi aduci de
toate
Dacă tot mă tem: „Mă
bate!”
De nu-ți iese tortul
bine,
Mă înjuri și dai în
mine;
De te cerși cu o vecină.
Tot eu, tot eu sînt de
vină!
Ieri, Sorina m-a-ntr-
bat:
„Mama, tata... te mai
bat?”
N-am știut ce să-i răs-
pund,
Nu-i frumos să mint,
s-ascund,
Dar să-i spun tot n-aș
fi vrut
Că tu iar m-ai fi
bătut!

Olga BRATEȘ

Dragi mămici și tătici,

Vă scrie Tică, cu mină de bunică, fiindcă el n-a învățat să scrie încă.

Să știți de la mine că nimic nu-i mai frumos pe lume ca o poveste minunată care începe cu... „A fost odată”.

Și pentru că sînt un copil bun, minciuni nu spun și mînîne spanac, chiar dacă numi este pe plac, vreau să vă dau și vouă o veste bună: a apărut pentru noi, copiii, o cărticică nouă. Îi zice... Ghici?

„ALMANAHUL CELOR MICI”

Vedeți? Știam eu că de vestea mea o să vă bucurați și pentru copiii voștri almanahul o să-l cumpărați.

Este acolo o poveste, mi-a citit-o aseară bunica, o poveste cu un moșneag care pe o foaie de brusture s-a cocoțat și și-a zis că-i împărat. Tot în „Almanahul celor mici”, am aflat și o poveste chinezească cu trei rîndunici.

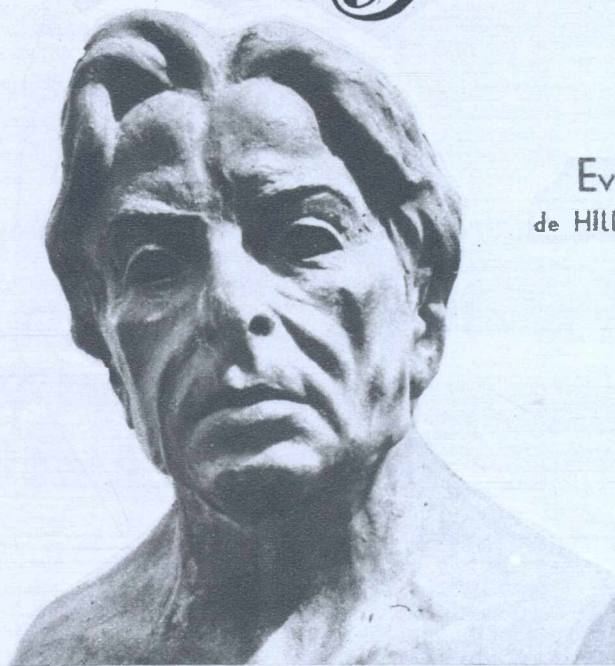
Vai ce frumoasă-i cartea asta! Are poze colorate, poezii, jocuri, povești... de toate în ea găsești. Chiar și un prinț, un prinț „Miorlau” ce era cît p-aci s-ajungă piscică...

V-a scris scrisoarea asta Tică, cu mină de bunică, fiindcă el nu știe s-o scrie încă.

TICĂ

George ENESCU

Evocare
de HILDA JEREA

Rudele n-au vrut nici ele să-și ia o belea pe cap. Dacă părinților nu le păsa de băiat, să le pese lor? Și l-au expedit la București. Ionel nu îndrăznește să meargă acasă, cu toate că tare ar fi vrut să-i sărute mamei mîna, să-i ceară iertare pentru răutățile pe care le făcuse cîndva și să-i promită că va fi cel mai bun copil. Dar se și vedea luat în primire, întors pe scaun și „croit” cu nuiua. Ar fi înghițit-o și pe asta. Numai dacă nu i-ar fi fost frică să nu-l trimită înapoi, în colonia de reeducare.

Și Ionel nu s-a dus acasă. În București s-a întîlnit cu un alt copil fără familie. Prima noapte au petrecut-o în podul unei case. Au stat ce-au stat și i-a răzbit foamea. Atunci, profitînd de faptul că fereastra unei case era deschisă și locatarii nu se vedeau, au intrat înăuntru și au furat un stilou.

În Cismigiu au găsit repede un cumpărător. Nimeni nu s-a sezisat cum de vînd cei doi copii un stilou bun, cu 20 de lei.

Ionel și prietenul lui au înnoptat a doua seară într-o grădină, apoi și-au găsit un culcuș sub niște scări, lîngă terasa Victoria. Se ospătau la bufetul Expres și tot de acolo „stringean” lingurițe, pe care apoi le vindeau — două bucăți la leu. Băieții au fost în cele din urmă prinși. Ultima lor ispravă a fost o încercare de spargere.

I s-a spus mereu că-i un copil rău, și el a devenit un copil rău. Revolta nedreptății suferite, simțămîntul că acasă nimeni nu-l iubește, nu-l așteaptă, l-a mînat pe drumul vagabondajului și al furtului. Un strop de înțelegere și căldură părintească să fi aflat... i-ar fi fost destul... ca să fie așa cum a dorit și cum a declarat în fața judecătorului: copil bun.

Vă întrebăm pe voi, părinți, ce credeți, este vorba aci de copii răi?

E. MORARU

UN CĂMIN DE ZI PENTRU ȘCOLARI

Răspunzînd inițiativei revistei noastre, care s-a făcut ecoul dorințelor tuturor mamelor muncitoare cu copii școlari, fabrica de boia „Avîntul” din Oradea, prin mijloace proprii, a deschis un cămin-cantină pentru copii.

E bine ca acest început să fie o pildă vie de inițiativă și organizare și altor întreprinderi în care lucrează femei.

O clădire albă, mică, s-a ivit de curînd în curtea fabricii „Avîntul” din Oradea. A fost construită din materiale vechi și în mare parte prin muncă voluntară. Acum pe fruntea ei strălucește inscripția: „Căminul de zi pentru școlari”.

O verandă închisă unde se servește masa și o sală foarte luminoasă sînt încăperile ce alcătuiesc căminul. Ele seamănă oarecum cu clasele de școală, dar sînt mai familiare, mai plăcute, cu mobile lustruite, lămpi cu brațe de cristal, flori...

Cînd am intrat în sală, pregătirea lecțiilor se apropia de sfîrșit. Doar un băiețel de vreo 10 ani se mai lupta cu o problemă de aritmetică și o fetiță cîrnă se exersa în șoaptă la citit.

Învățătoarele din cămin țin legătura cu școlile copiilor, ele mi-au povestit că s-au și văzut rezultate bune, atît la învățătură cît și la disciplină.

Am vrut să aflăm ce se va întîmpla în vacanță, se vor trage obloanele acestei case albe? Mi s-a răspuns:

— Nici nu ne gîndim! Cînd va fi vreme frumoasă, vom trimite copiii împreună cu învățătoarea, cu autobusul nostru, în jurul orașului, la aer liber, dîndu-le și hrana pe o zi. Iar pe timp de ploaie îi vom opri aici, unde se vor juca sau vor citi o carte bună, sub supravegherea noastră.

Învățătoarele, precum și îngrijitoarele sînt salariate din fondul întreprinderii.

M-am întrebât: nu s-ar putea oare realiza astfel de „minune” și la alte unități industriale? Se cere doar puțină preocupare și s-ar rezolva o problemă care dă multe griji acelor familii unde sînt ocupați amîndoi părinții!

AGNETA VAS

Se împlinesc doi ani de cînd au încetat să mai joace pe coardele ce nășteau viață și vrajă degetele măiestre, doi ani de cînd mîna, cu atingeri cînd mingietoare, cînd răscolitoare, nu se mai plimbă pe clapele pianului; doi ani de cînd brațele, împletindu-se ca niște crengi mlădioase, nu mai duc cu ele, în pornirea lor vijelioasă, cîntecul involburat a zeci și zeci de muzicieni ce se lăsau purtați de vîltoarea enesciană într-o minunată lume a frumosului și adevărului.

Nu știi ce să prețuiești mai înții în personalitatea marelui muzician: să admiri în el pe violonistul inspirat, neuitatul interpret al operelor lui Bach, pe generosul pedagog care a crescut și educat cu atîta dragoste tineri violoniști, azi celebri în lumea întregă, pe compozitorul care și-a închinat viața pentru a crea o uriașă operă, atît de adîncă și bogată prin complexitatea ei, pe dirijorul magic, care a cucerit inimile atîtor ascultători, pe pianistul cu totul deosebit, care putea înlocui o întregă orchestră, cînd se așeza la pian, sau pe omul generos și dăruit care era George Enescu?

Enescu nu mai este printre noi, dar deopotrivă de puternice, amintirea despre el și muzica sa sălășluiesc în sufletele noastre, ne cuprind mereu, ne îmbogățesc simțirea, ne luminează drumul creator.

Enescu — îndrumătorul nostru — n-a încetat de-a lungul vieții sale să dăruiască sfaturi înțelepte, povești părintești prietenilor, elevilor săi sau oricărui muzician care-i solicita ajutorul.

Nu puțini sînt cei cari au sorbit cîndva din învățătura marelui maestru; tineri; sau vîrstnici, în pragul drumului, la un popas sau chiar la capăt de drum, s-au lăsat îndrumați de sfatul înțelept al lui Enescu și i-au urmat cu sfințenie povața.

Încă studentă pe băncile conservatorului, cînd dibuiam în primele mele încercări componistice un drum de exprimare propriu, am culezat să mă adresez maestrului trimițîndu-i cîteva lucrări de început.

Răspunsul n-a întîrziat să vină și a fost însoțit de o caldă încurajare și de un indemn puternic spre muncă.

Cît de hotărîtoare au fost atunci cuvintele maestrului pentru mine, cum mi-au dat imbold în continuarea și desăvîrșirea studiilor muzicale, cum m-au ajutat să-mi pot realiza visul de a îmbrățișa o profesie atît de rară pentru o femeie!...

Sînt doi ani de cînd nimeni nu-l mai poate vedea pe Enescu, nimeni nu-i mai poate cere povești, nimeni nu-l mai poate asculta povestind pe strune povești minunate.

Dar nimeni nu-l poate uita. Legați vom rămîne pe veci de ceea ce ne-a lăsat ca moștenire după cum legat prin toate fibrele ființei sale a fost și el de patria lui.

Țara și poporul din mijlocul cărora a crescut ca un stejar falnic i-au fost lumina vieții; țării sale și poporului său le-a dăruit cu prisosință comorile artei sale fără pereche.

Și dacă moartea ni l-a răpit departe de ceea ce îi era mai scump, ne-au rămas pentru totdeauna — cu datoria de a studia neîncetat și de a învăța din această neasemuită viață de muzician și de om — exemplul veșnic viu al unei opere creatoare închinată dragostei, adevărului și dreptății — o adevărată artă pentru om.

SFATURI JURIDICE

Consultantul nostru juridic răspunde.

Dragă Luci,

Trebuie să știi că pensia alimentară datorată celor doi copii ai tăi este o obligație legală a tatălui divorțat, obligație care trebuie să reprezinte pînă la o treime din toate câștigurile sale de muncă. Instanța judecătorească va putea mări sau micșora obligația de întreținere, după cum se schimbă mijloacele celui care dă întreținerea sau nevoia celui care o primește.

Pentru restul sfatului cerut, te rugăm să ne trimiți adresa.

★

Tovarășă Angela Simon,

Ne-ai întrebat care sînt condițiile de muncă ale femeii mame care alăptează.

După cum prevede Codul muncii, femeia care alăptează nu poate fi repartizată la munci grele sau dăunătoare sănătății și nici nu poate fi repartizată la munci de noapte, în diferitele de specificul la care lucrează.

De asemenea, ea nu poate fi chemată să presteze ore suplimentare (articolul 59 din Codul muncii).

În timpul programului de muncă, femeia care alăptează are dreptul la pauze pentru alăptarea copilului, a căror durată și ordine se stabilește prin regulamentul de ordine interioară, fără a se putea depăși 3 ore între pauze și o jumătate de oră pentru o alăptare.

În caz că un copil mai mic de doi ani se îmbolnăvește, mamei i se acordă, în vederea îngrijirii copilului bolnav, — cu avizul medicului — concedii plătite, care nu se includ în concediul de odihnă.

PE URMELE MATERIALELOR PUBLICATE DE LA MINISTERUL JUSTIȚIEI

În legătură cu dificultățile pe care le întâmpină femeile divorțate, pentru a putea încasa de la foștii lor soți pensia alimentară ce li se cuvine copiilor, Ministerul Justiției, răspunzînd sesizărilor noastre, ne informează:

„Referiri la posibilitatea modificării reglementării legale a popririi, pentru a simplifica pe cît posibil procedura judiciară, se va iniția în curînd

un proiect de decret în acest sens. Pînă atunci instanțele judecătorești vor primi instrucțiuni, pentru ca, în cadrul actualului sistem legal, procedura de urmărire să fie îndeplinită cît mai urgent.

În cazul debitorilor de recredință însă, mamele, care urmăresc plata pensiei de întreținere, se pot adresa organelor procuraturii pentru sancționarea penală a celor vinovați”.

INTRE PRIETENE

Dragă Ly,

Din păcate, durerea ta este durerea multor femei ai căror soți au patima băuturii. Interesîndu-mă la Centrul de educație sanitară, mi s-a spus că boala alcoolismului propriu-zisă există doar într-o fază foarte înaintată. Nu cred să fie cazul la soțul tău. La el cred că deocamdată este necesar doar un efort de voință — e drept mare — care l-ar putea scăpa de această nenorocire. În numărul viitor vom publica articolul unui medic specialist în care vor fi arătate urmările alcoolismului. Să i-l dai soțului tău să-l citească și, poate, amintindu-i mereu ce perspective îl așteaptă, vei reuși să-i trezești energia de care are nevoie pentru a se dezbăra de acest viciu. În ce privește tratamentul de care întrebi, există în-

tr-adevăr un asemenea tratament. El constă din administrarea medicamentului numit „Antabuz”, care poate fi obținut de la Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale, pe baza rețetei eliberate de un for spitalicesc, unde este internat bolnavul, cu aprobarea directorului spitalului. Medicamentul nu se dă în mina familiei, ci numai spitalului unde se tratează. La București, asemenea tratamente se fac la Spitalul nr. 9.

SANDA

Dragă Suzana,

Nu e prea ușor să răspund întrebării tale. Zgîrcenia este un lucru destul de urît și, mai ales, greu de dezbărat. Te sfătuiesc un lucru: să nu admiți sub nici un motiv bugete separate. Într-o căsnicie, acest lucru, care pare pur economic, atrage după sine serioase dezbinări morale. De aceea sînt de părere că prima ta condiție — căci trebuie să iei măsuri din timp — este ca salariile să fie puse la un loc, să discutați și să stabiliți împreună cheltuielile pe care le aveți de făcut, să stabiliți ce rămîne pentru coșniță, iar banii să-i administreză tu, ca gospodină a casei. Bineînțeles, fiecare dintre voi va primi ceva bani de buzunar. Demonstrează-i că aceasta este cea mai bună metodă pentru a evita risipa. Dar nu trebuie neglijate nici celelalte metode educative. De exemplu: cînd aniversați ziua nunții, oferă-i un cadou în fața invitaților, astfel încît el să se simtă prost față de ei dacă, la rîndul lui, nu are ce-ți oferi. Observă apoi: l-a durut acest lucru, l-a atins? Dacă da, atunci nu e pierdută speranța. Metoda trebuie găsită de la caz la caz, după firea omului, și nu mă îndoiesc că tu, ca femeie, vei ști să faci ce trebuie. Totul e s-o iei din pripă. Pentru cealaltă chestiune, e totuși necesar să consulți un medic. Un tratament eficient nu se poate prescrie fără a descoperi cauzele. Jena ta e cu totul nejustificată.

SANDA

EXEMPLE DE URMAT

Vă scriu despre două frunze în muncă.

Este vorba de tovarășele Elena Nistorescu și Havlicsek Iuliana.

Prima este înaltă, oacheșă, plină de energie; a doua micuță, sfioasă, dar tot atît de bună muncitoare ca și tovarășa ei. Ambele lucrează la secția de sortare în cadrul preparației din Lupeni.

Elena Nistorescu este mecanic principal la intrarea cărbuneului în siloz. Mecanismul pe care l conduce alimentează silozurile cu cărbune brut, pentru a putea fi spălat.

Se poate spune că de buna întreținere și funcționare a acestei instalații depinde întregul mers al producției. O cît de mică neglijență ar provoca încetinirea ritmului de extracție în minele Lupeni și Uricani, deoarece oamenii n-ar avea la timp vagonete descărcate, fără a mai vorbi de faptul că spălarea ar sta din lipsă de cărbune brut. Dar datorită conștiințiozității tovarășei Nistorescu, asemenea lucruri nu se întîmplă.

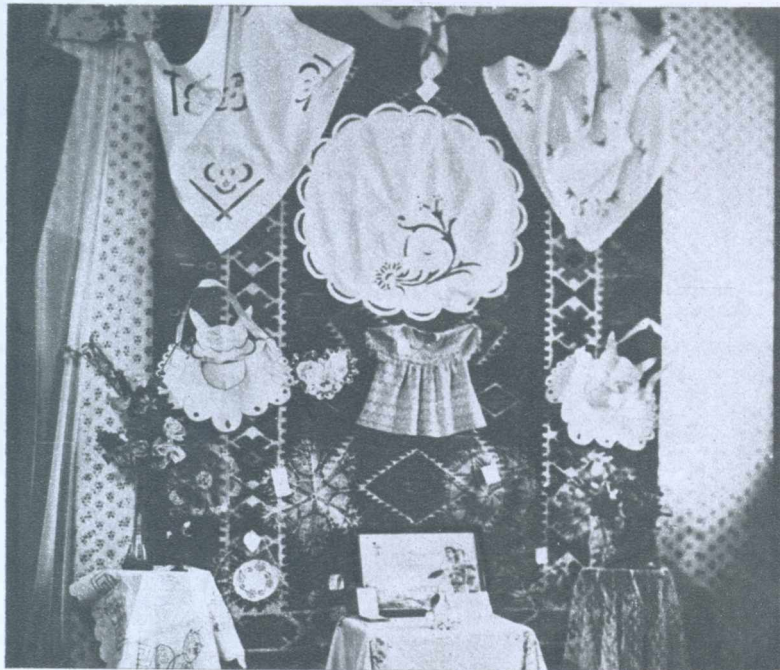
Trebuie să mai știți că Nistorescu Elena, în ultimii doi ani, nu a avut nici o absență nemotivată și că răspunde la orice chemare a comisiei de femei sau a grupei sindicale.

Iuliana Havlicsek este alegătoare de steril și lucrează la banda de claubaj, adică la îndepărtarea pietrei, a lemnului, precum și a altor materiale străine care se găsesc în cărbuni. De felul cum muncește tovarășa Iuliana Havlicsek depinde buna funcționare a bateriilor de spălare, calitatea cărbunelui, ca și randamentul secției de sortare.

Iuliana este tînără, aproape un copil, dar își dă seama de rolul important pe care-l are în producție și muncește cu atîta conștiințiozitate, încît constituie un exemplu demn de urmat.

Mai avem și alte tovarășe în întreprinderea noastră care pot constitui exemple de urmat, cum sînt: Nideschi Adela, Palko Ida, Cîmpean Ana, Cziler Maria, Cursan Terezia, Szasz Elza.

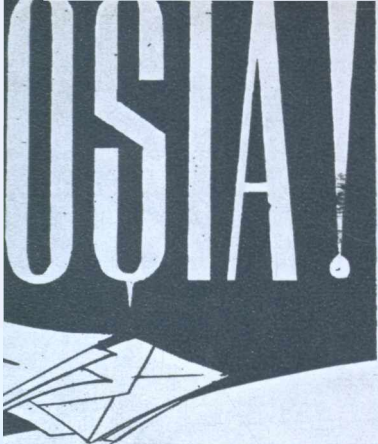
RZENCZE
responsabila comisiei de
femei Lupeni

Fotografia redă un colțisor al bazarului din orașul Vaslui, deschis în cîntea zilei de 1 Iunie, din inițiativa comisiei de femei cu participarea femeilor din oraș.

Este unul din sutele de bazare ce s-au deschis pentru a realiza nenumărate bucurii copiilor noștri.

Și asemenea femeilor din Vaslui, mil de femei au împletit în migala cusăturilor dragostea lor fierbinte pentru cei ce au nevoie de ocrotirea noastră.

DIN EXPERIENȚA COMISIILOR DE FEMEI

VĂ INTERESEAZĂ „ASOCIAȚIA DE LUCRU DE MÎNĂ LA DOMICILIU?”

Experiența întreprinderii „Asociația de lucru de mînă la domiciliu” din orașul Cluj nu este cunoscută, cu toate că a luat ființă încă din 1949. La început avea o singură secție: de tricostat. Treptat s-a dezvoltat, iar astăzi cuprinde și secții de croșetat, țesut, confecții și spălătorie.

Obiectele lucrate aci sînt apreciate nu numai de clujeni; ele sînt cerute și furnizate și centrului „Romarta” din București.

Întreprinderea aparține industriei locale și este dirijată de sfatul popular al orașului.

De îndrumarea femeilor spre această asociație se ocupă comisia de femei de pe lângă sfatul popular al orașului, în colaborare cu conducerea întreprinderii.

În cazul cînd unele comitete executive ale sfaturilor populare sau comisii de femei doresc să afle cum este organizată o astfel de întreprindere, se pot adresa direct întreprinderii sau Sfatului popular al orașului Cluj.

Toth KÁLMÁN

Pe data de 17 martie 1957 a fost constituită gospodăria agricolă colectivă „1907” cu un număr de 19 familii. Nu ne-am oprit aici. Cînd vă scriu această scrisoare, gospodăria numără 38 de familii.

Viorica BIDĂU
responsabila comisiei de femei a Sfatului popular orășenesc Focșani

Frumusețile țării vă așteaptă

SĂ CREȘTEM CÎT MAI MULTE PĂSĂRI

Pentru a realiza economii în familiile noastre și a contribui la ieftinirea păsărilor pe piață, comisia de femei din orașul Galați organizează conferințe care ne lămuresc cum să ne creștem mai bine păsările.

În acțiunea de creștere a păsărilor avem multe frunțase, printre care: Pachița Lupășcu, care are 420 de păsări, Emilia Lăcătușu — 356 de păsări, Vasilica Tarabă — 320, Maria Bejan — 230, Ana Orghidan — 290 de păsări.

Petruța NĂLBARU
Galați

Comisia de femei de pe lângă Sfatul popular al orașului Brăila a organizat în lunile trecute o consfătuire cu femeile gospodine crescătoare de păsări. La consfătuire au participat peste 300 de femei.

Un număr de 67 tovarășe — care au crescut de la 150 de păsări în sus — au fost declarate frunțase în creșterea păsărilor.

S-au lansat chemări la întrecere între cartiere.

Ionescu ELENA
corespondentă

UN DAR ORIGINAL

În luna aprilie, un grup de 61 de femei din P. Neamț au fost la București. Ele au vizitat Combinatul poligrafic „Casa Scintei”, fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, Palatul pionierilor, Palatul republicii, Muzeul de istorie a partidului.

Printre ele erau muncitoare, țărance, gospodine, educatoare. Unele vedeau pentru prima oară capitala.

Cu ce prilej au venit la București? Comisia de femei a sfatului popular orășenesc a oferit ca dar această excursie celor mai active femei care și-au adus contribuția la munca comisiei.

Poate vreți să știți și din ce fonduri s-au făcut cheltuielile? Cu mult timp înainte, comisia de femei, ajutată îndeaproape de comitetul orășenesc de partid, și-a alcătuit un plan de organizare a unor manifestări (șezători literare, festivaluri artistice, expoziții cu vinzare etc.), din fondul cărora s-a realizat acest frumos dar oferit celor 61 de femei.

Caț RENÉE
corespondentă

N.R. Ce spuneți? Ideea acestui dar original merită atenția altor comisii de femei?

UN CERC DE CROITORIE CU FAIMA ÎN TOATA ȚARA

La căminul cultural „Nikos Beloiannis” din București, funcționează un curs de croitorie. Din 1952, de cînd s-a deschis, și pînă acum, au absolvit cursul sute de femei și tinere fete, care au învățat să lucreze lenjerie de damă, lenjerie bărbătească, modele de rochii, bluze, juste.

La început au venit aici doar femei din cartier, apoi, treptat, au început să vină și din alte cartiere.

Ce le atrage pe femei la acest curs?

Mai întii, înalta calificare a profesoarei de lucru, tovarășa Zina Stere, și felul cum reușește ea să se facă înțeleasă de elevele sale. Apoi, paralel cu lecțiile de croitorie, ele capătă și unele cunoștințe interesante de cultură generală. Înaintea fiecărei lecții de croitorie, ele asistă cu multă plăcere la câte o expunere care tratează, clar și pe înțelesul tuturor, diferite teme interesante, ca: apariția vieții pe pămînt, originea și evoluția omului, despre misticism și superstiții etc.; aspecte din lupta poporului nostru pentru libertate. Foarte iubite sînt expunerile: „Să ne cunoaștem patria”.

Multe din absolventele acestui cerc au intrat în producție, iar unele au devenit frunțase. Cu acestea se mindresc nu numai tovarășii lor de muncă, dar și conducerea căminului cultural.

H. R.

INIȚIATIVE NOI

Comisia de femei din fabrica noastră și-a propus înființarea unui curs de croitorie pentru salariați. Direcția s-a angajat să cumpere o mașină de cusut, necesară acestui curs. De asemenea, pentru a veni în ajutorul salariaților, comisia și-a propus cumpărarea unei mașini electrice de spălat rufe. Ea va fi ținută în spălătoria fabricii, și de serviciile ei vor beneficia toate femeile care lucrează în întreprindere.

Eva FURMAN
corespondentă, Fabrica de ciment din Turda

N. R. Vă dorim realizarea cît mai grabnică a acestei inițiative.

IATĂ CUM AM MUNCIT NOI

Comisia de femei s-a angajat în fața comitetului orășenesc de partid să răspundă de înființarea unei gospodării agricole colective în oraș.

Iată cum am muncit noi: Agitatoarele noastre, alături de agitatorii organizațiilor de partid, au făcut o largă popularizare a statutului model pentru gospodării agricole colective în cele 25 de circumscripții din orașul nostru, unde majoritatea locuitorilor sînt producători agricoli, arătîndu-le cu exemple concrete avantajele de care se bucură colectivității. Tovarășele noastre din comisia de femei au fost primele care s-au înscris, fiind astfel un exemplu pentru celelalte.

PARTICIPAȚI LA CONCURSUL

„Pentru cea mai bună corespondentă”

În cinstea zilei de 23 August, ziua eliberării patriei noastre, revista „Femeia” inițiază un concurs: „Pentru cea mai bună corespondentă”.

Concursul se va desfășura pe tema: „Ce este nou în viața fabricii, cartierului, familiei, orașului nostru” și se va încheia la 20 august, iar rezultatul îl vom publica în numărul din luna septembrie.

La selecționarea scrisorilor se va ține seamă de calitatea lor. Este bine ca scrisoarea să trateze un singur fapt. Acesta să fie redat cît mai precis, cu amănunte caracteristice care să intereseze și să folosească celorlalte femei. Ea să fie scurtă și scrisă cît mai frumos.

Autoarelor celor mai bune scrisori li se va acorda un premiu care va consta din:

1. O VIZITĂ LA BUCUREȘTI. ÎN CAZUL CÎND PREMIATA VA FI DIN BUCUREȘTI, EA VA FACE O VIZITĂ ÎNTR-UNUL DIN CELE MAI IMPORTANTE ORAȘE ALE ȚĂRII NOASTRE.
2. UN PREMIU DE 50 DE CĂRȚI.
3. UN ABONAMENT PE UN AN LA REVISTA „FEMEIA”.

Concursul este deschis tuturor femeilor muncitoare, intelectuale și casnice care sînt sau vor să devină corespondente voluntare ale revistei noastre.

Noi dorim să primim scrisori de la cît mai multe tovarășe.

Obişnuiți și D-stră?

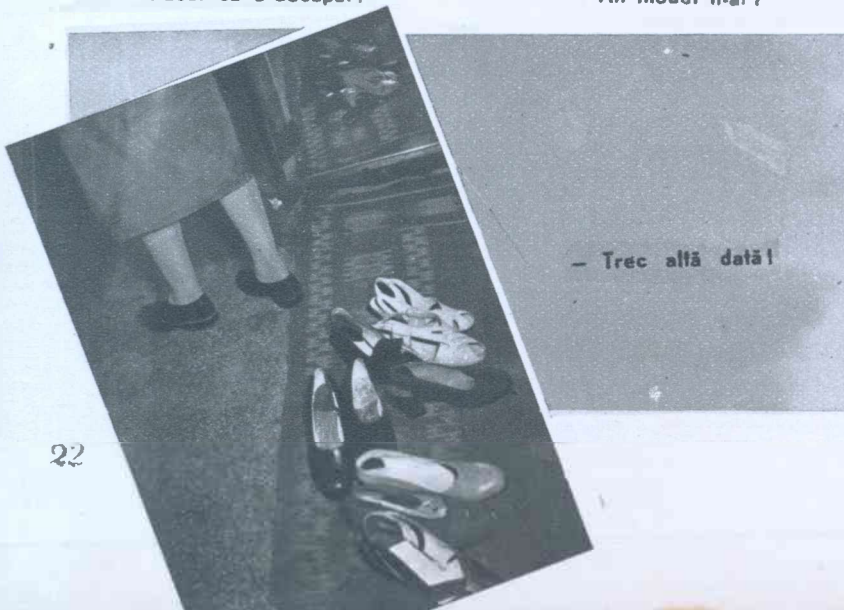
— Ştiji... să fie un model original

— ... Aşa, dar fără clapă și în bej

— ...Păcat că e decupat!

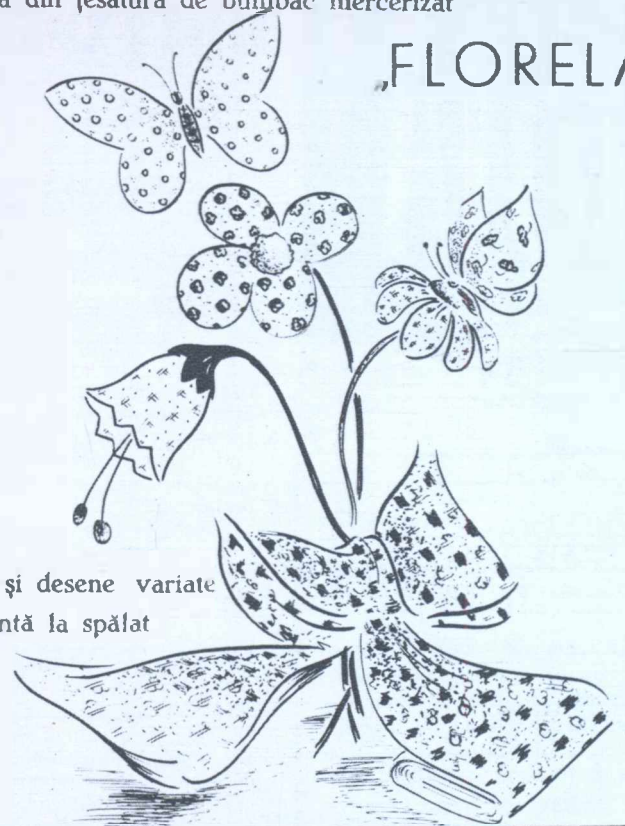
— Alt model n-ai?

— Trec altă dată!

... Pentru așara pentru sezonul de vară, va putei confecționa din țesătura de bumbac mercerizat

„FLORELA”

Culori și desene variate
Rezistență la spălat

Folositi cu încredere în cazuri de

DEBILITATE
FRACTURI
CARII
DENTARE

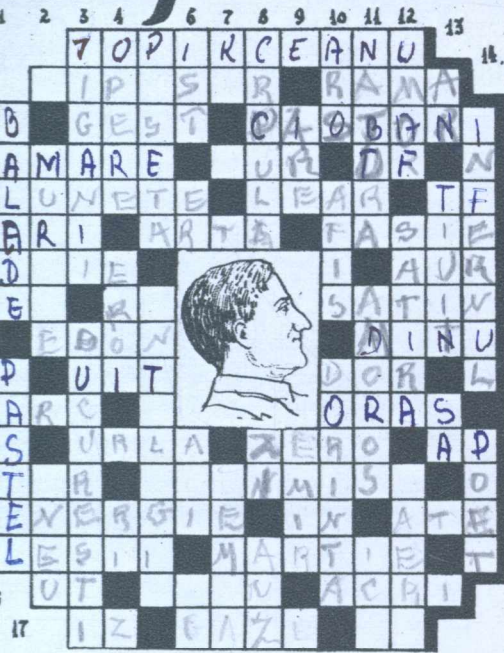
DIRECTIA GENERALA FARMACEUTICA

În stimularea creșterii,
prevenirea rachitismului,
boli de piele
folosiți

VITAMINA
A+D₂
DRAGEURI
SOLUTIE

DIRECTIA GENERALA FARMACEUTICA

G. Topirceanu

ORIZONTAL.

1) Autorul volumului „Parodii originale”; 2) Poezie satirică în care Topirceanu răspunde unui scrib burghez care îl insultase — Cadră; 3) Mișcare a minții care explorează o idee, un sentiment — Topirceanu vorbește despre viața lor în „Balada munților”; 4) Ca migdalele lui Topirceanu — Aproape nelipsit din descrierile de natură — Oraș în Caldeea; 5) Instrumente optice — Un rege într-o piesă a lui Shakespeare — T. Filimon; 6) Cu o zi în urmă — Măiestria poetului în minuirea condeiului — Taieturi lungi de hirtie (sing.); 7) Să dea (reg.) — Metal; 8) Pronume personal — Simbol chimic — Personaj din „Azilul de noapte”; 9) Ebonită spartă — Dumitru în familie; 10) Nu țin minte — Sentiment pomelnit adesea în creațiile populare; 11) Arma lui Dragoș Vodă — Iașul, ...unde Topirceanu și-a petrecut o parte din viață; 12) Tipă — Egal cu el e ca și când n-ar fi — „Apărarea Patriei”; 13) Disciplină sportivă — Se gândește din poezia lui Topirceanu; 14) Forță acumulată, care așteaptă să fie întrebuințată — Prepozitie — Ar fi și mai bine dacă nu s-ar incurca; 15) Polonezii în trecut (art.) — Lună de primăvară dintr-o poezie a lui Topirceanu; 16) Notă muzicală — Gen literar — Ca strugurii din scobulă, la care nu ajunge murea; 17) Mărșă pătrunzător — Ființe mici, cărora Topirceanu le-a închinat unele din creațiile sale — În portul Ilenușei.

VERTICAL.

1) Ale lui Topirceanu sînt cînd vesele, cînd triste — Gen de poezie în care sînt descrise frumusețile naturii (pl.); 2) Il inspirau pe poet (fig.) — Comună în Ardeal; 3) Cunoscut poem al lui Pușkin — Orașul natal al lui G. Topirceanu; 4) Lucrări de artă — Personaje — Rîmă incompletă; 5) Lucrare contemporană în care sînt cuprinse și cele mai bune lucrări ale lui Topirceanu; 6) Acesta (reg.) — R — De la apicultură — Sanda Georgescu; 7) Ceva din port — Genitivul temei; 8) Pe capul soldatului sau în curtea cimitirului — Măsură de timp — Unul din cele 5 simțuri; 9) Posedă — Căpetenie arabă; 10) Trecut prin foc — Anunț tipărit — Aspirație; 11) A cîntat-o Topirceanu în pasteurile sale — Plin de iubire — Adverb; 12) Topirceanu a știut să-l folosească cu multă finețe în operele sale — Arma cu care scriitorul a biciuit moravurile burgheze din vremea sa — Comparatie pentru dulciuri; 13) Are — Zgomot produs de un glonte — Nici a mea, nici a ta! 14) Poem al lui Dante, motiv de inspirație pentru una din parodiile lui Topirceanu — Scrie versuri.

ANAGRAMĂ

Rodul N. Coku

Afiș teatral
(3,5-8)

Tonava

Prin anagramarea continuului acestui afiș teatral, veți găsi numele și pronumele unei scriitoare și plesa pentru care a primit recent Premiul de stat în domeniul dramaturgiei.

PROBLEME PRACTICE ALE ALIMENTAȚIEI COPILULUI MIC

de dr. ALFONS FRUCHTER

Trecînd pragul primului an, copilul păsește într-o nouă perioadă — aceea de copil mic (antepreșcolar), care se încadrează între 1 și 3 ani.

În primul an, organismul său a suferit schimbări importante triplîndu-și greutatea de la naștere. Apare și se dezvoltă una din funcțiunile cele mai importante: mersul, mișcarea, ceea ce înseamnă o nouă cheltuială de energie.

Alimentația corectă este unul din factorii cei mai de seamă care ajută la o dezvoltare armonioasă a copilului și compensează pierderile de energie.

Alimentația copilului care trece de un an se deosebește atît cantitativ cît și calitativ de aceea a sugarului. Ea trebuie să acopere nevoile de creștere ale copilului mic. Ea va fi adoptată noilor condiții de masticare și digestie ale copilului, care la această vîrstă și-a dezvoltat dentiția, mestecă și prezintă un echilibru digestiv mai accentuat. Alimentația va fi mai variată, mai puțin simplificată, spre a determina o obișnuire treptată a copilului cu regimuri mai complicate. Se va ține seamă că prin mișcare copilul pierde energie (căldură) și că deci alimentația trebuie să acopere și această cheltuială nouă.

Este absolut necesar ca mamele să țină seamă de tendința copilului la independență și după 1½ ani să-l învețe să mănînce singur.

Copilul la această vîrstă este sensibil la aspectul mîncărilor, la condițiile mesei, la atmosfera din jur, la gustul și mirosul mîncărilor. De toate aceste fapte trebuie să se țină seamă.

Mamele au datoria să vegheze, cu calm și perseverență, la formarea bunelor deprinderi

ale copilului mic în timpul meselor. Spălarea mîinilor, mîncatul ordonat, fără murdărie și gălăgie. Este o mare greșală să se spună povești sau să se cînte copilului în timp ce mănînce. Nu trebuie stăruit ca el să mănînce atunci cînd refuză.

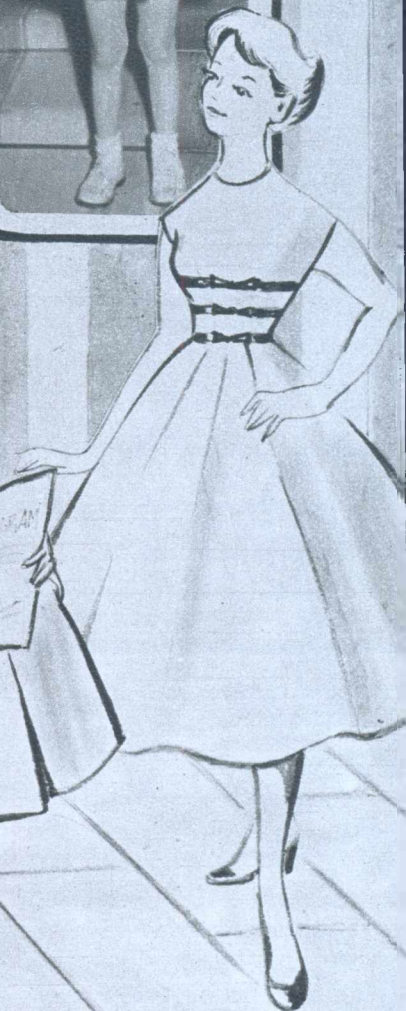
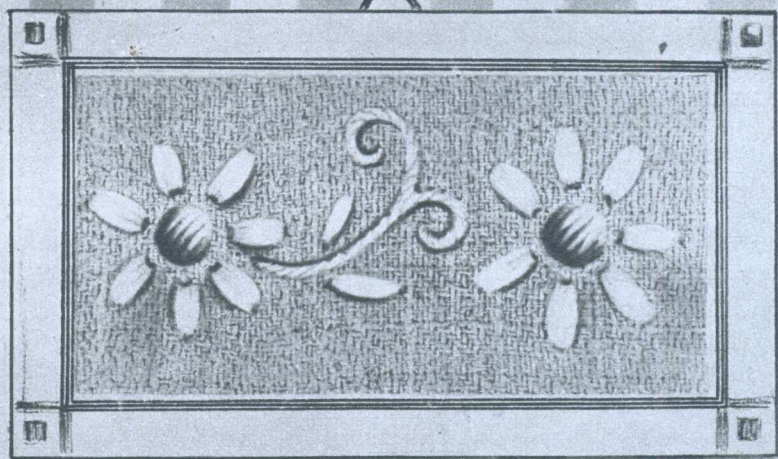
După vîrsta de un an biberonul este absolut nerecomandabil. În linii generale, mamele vor urmări în alimentația copilului mic următoarele obiecte:

- 1) Respectarea orelor de masă și a condițiilor bune de administrare a hranei.
 - 2) Evitarea exceselor de lichide sau de hrană lichidă (lapte, supe). Copilul va primi după-masă 100-120 g apă.
 - 3) Se vor da 4-5 mese pe zi: 3 mese principale și 1-2 gustări ușoare (fructe, biscuiți, iaurt). Pauze între mese.
 - 4) Sînt interzise: alcoolul, mezelurile, sosurile grase, rîntășul, prea multe dulciuri.
 - 5) Cantitatea de lapte nu va depăși 300-400 g pe zi.
 - 6) Se va da carne (în primul an tocată, pisată) de 3-4 ori pe săptămînă. Este permisă șunca și parizerul proaspăt. De asemenea ficat, pește slab, creier.
 - 7) În al doilea an, copiii vor primi 3-4 ouă pe săptămînă. Mai tîrziu și unul pe zi.
 - 8) Nevoia de vitamine a copilului este foarte ușor satisfăcută, în sezonul de vară, cu ajutorul legumelor și al fructelor, care nu vor lipsi nici o zi din regimul copilului. Fructele vor fi bine spălate și date astfel ca să nu provoace diaree. Pepenii produc ușor diaree.
- Iată, în continuare, cîteva exemple de meniu zilnice potrivite copiilor mici (1-3 ani) în anctimpul de vară:

Ora 8	200 g lapte cu zahăr + 2 felii pline cu unt și miere.	200 g ceai cu zahăr și lămîie + 2 felii pline cu unt + brînză + cașcaval.	200 g cafea cu lapte + 2 felii pline cu pastă de ouă, de ficat sau pline cu unt, cu șuncă, parizer.	200 g cacao cu lapte + cozonac sau prăjituri de casă.
Ora 12	Cremă (supă) de cartofi cu smîntînă + suc de roșii. Spanac cu orez + un ou. Compot de fructe.	Ciorbiță cu legume și smîntînă. Musaca de vinete sau dovlecei cu carne. Fructe de sezon.	Salată de roșii cu ceapă tocată + unt-delemn. Chiftele marineate + cartofi piure. Lapte de pasăre.	Supă (cremă) de cornoșă și roșii umplute cu carne + smîntînă. Fructe de sezon.
Ora 17	100-150 g brînză de vaci + biscuiți.	150 g iaurt cu zahăr + franzelă.	Tortă cu fructe.	150 g lapte cu chec sau biscuiți.
Ora 20	Tăiței cu brînză și unt sau paste făinoase. Fructe de sezon.	Cartofi franțuzești sau papanăși cu brînză dulce. 100 g lapte + biscuiți.	Suc de roșii 50-100 g. Griș cu lapte (orez cu lapte) + dulceață 150-200 g.	Ghiveci de legume sau salată orientală. Compot.

Deși în linii generale se poate vorbi despre regimul alimentar al copilului mic, totuși în medicină — ca, de altfel, în toată biologia —, standardizările nu sînt recomandabile.

Unii copii au nevoie de un regim diferit în raport cu particularitățile lor de dezvoltare. De aceea, indicațiile medicale sînt necesare. Este datoria mamei să privească cu toată seriozitatea acest capitol important al sănătății copilului lor: alimentația.

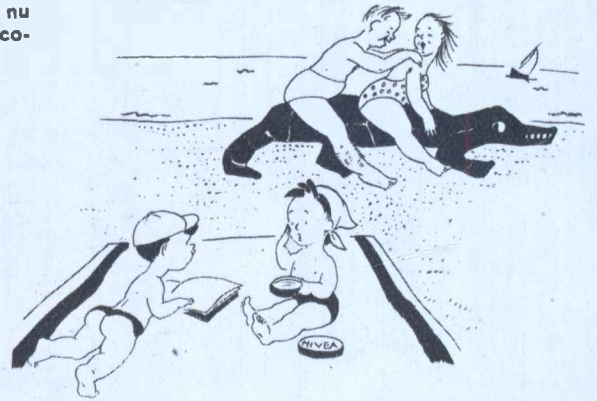

Rochii elegante pentru copiii
noștri. Ele pot fi confecționate din
tafta, borangic, pichet sau alte-
materiale.

Florile din modelul de sus pot
fi brodate sau aplicate din șiret
colorat

D-ALE LOR

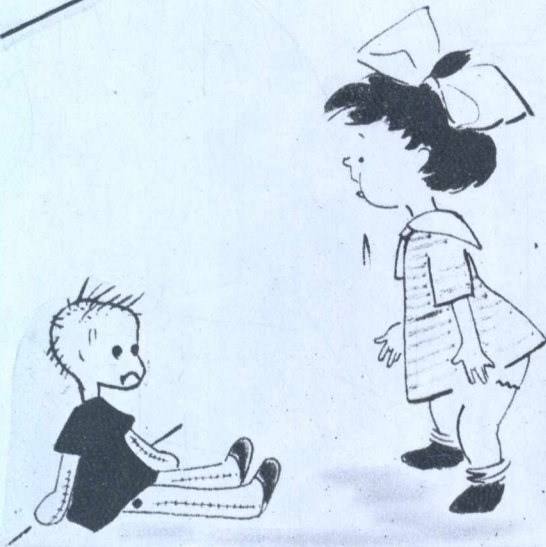
În magazinele de copii nu se găsesc totdeauna articole pentru toate vârstele

— Să vezi că data viitoare tăticu' o să ne cumpere și o minge!

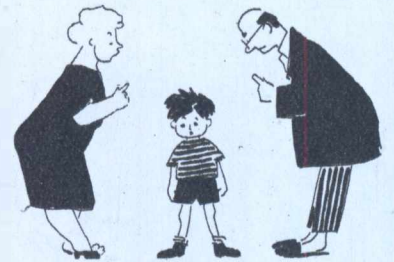
— M-am înnoit!

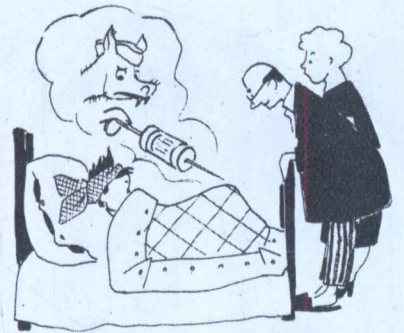
— Mămico, nu mă lăsa singură cu păpușica nouă!

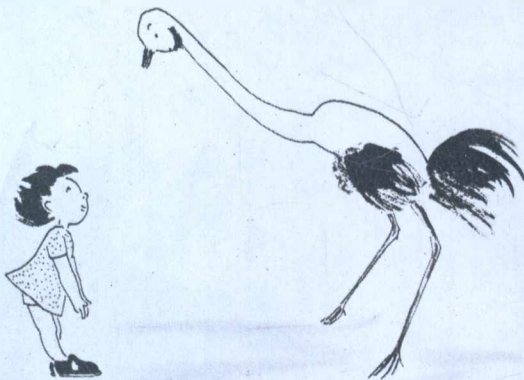
— Mămico, de ziua mea îmi dai voie să-mplinesc măcar nouă ani?

— Dănuț, dacă nu ești cuminte, chem doctorul!
— Dănuț, dacă nu ești cuminte, vine lupu'!

— Dănuț, iubitule, fi liniștit!
L-am chemat pe doctorul Lupu să te-ngrijească!

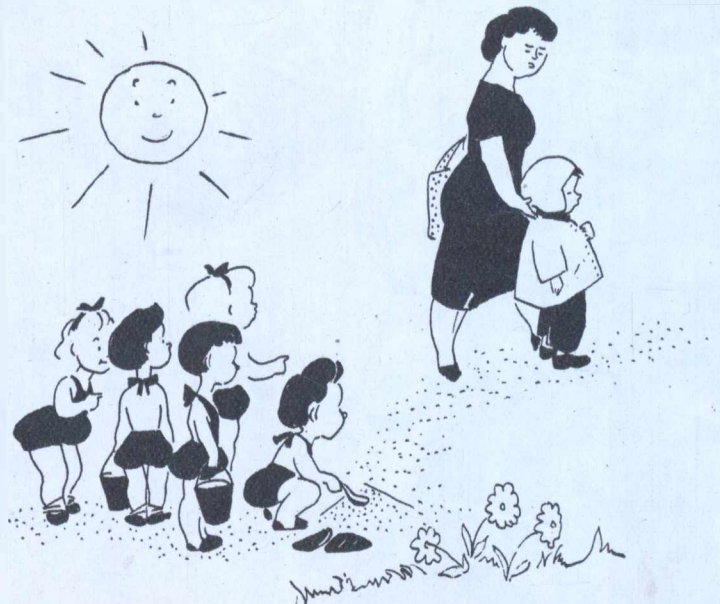
— Am auzit că-nghiți cule. Nu vrei să le-nghiți și p-astea din săndăluțele mele noi?

— Mă puștiule, dacă măninci tot, te faci mare ca mine!

— Ce-i scandalul ăsta aici?
— Ne jucăm de-a vecinii!

— Răcești! Încheie-te la palton că destul stai dezbrăcat toată ziua la creșă!

Texte — E. ALBU
Desene — G. BRĂTESCU

